

DE VREDE VREDE VI

LAANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 15de jrg. - 110 - februari 1972

Frans Masereel - De profeet (1937)

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tel. 09/23.82.52

LEESGELD :

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer

Steunabonnement : 300 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborcht

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Eric De Bleeckere,
Chantal De Smet, Jo De Schuyter,
Sonja Eggérickx, Jean-Pierre Everaerts,
Willy Hofman, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire,
Jan Verwest, Bob Wolstijn.

LAY-OUT

Elie Van Muylem

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghe

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrumvoor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegene die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegene die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

OVERLEGCENTRUM VOOR DE VREDE.

Neem deel aan de eerste studiedag van
het O.C.V. die plaats heeft op zaterdag
12 februari vanaf 10 u in de zaal Gui-
mard - Handelsstraat 5 -1040 Brussel.

THEMA'S

- *De invloed van de internationale poli-
tiek op onze Belgische Samenleving.*

Inleiding : Prof. H. Balthazar

- *Portugal en zijn Koloniën.*

Inleiding : Dr. S. Bosgra.

Voorzitters : Prof. Dr Leo Michiels en
Robert De Gendt.

Deelname in de kosten : 50 fr.

We verwachten U.

INTERNATIONALE KONFEREN- TIE OVER INDO-CHINA

In het "Palais des Congres" te Versailles
op 11, 12 en 13 februari 1972 :

Internationale Konferentie voor Viet-
nam. (Afgevaardigden uit meer dan
zestig landen nemen hieraan deel).

Deelname in de kosten : 20 dollar.

Inschrijvingen : Palais des Congres - rue
de la Chancellerie 8-10 - 78 Versailles.
tel. 950.17.06

INTERNATIONALE BETOGING

In aansluiting met de Konferentie die te
Versailles plaats heeft zal een Internatio-
nale Betoging voor de "Vrede en de on-
afhankelijkheid voor de volkeren van
Indo-China" plaats hebben te Parijs op
zondag 13 februari te 14 u.

UIT DE INHOUD...

Voorblad : Frans Masereel - "De profeet" - werk van 1937

Edito 3

Van week tot week - E. De Bleeckere 4

Op de uitkijk - Janine De Rop 5

Binnenland - Wilfried De Vlieghe 7

Vrede voor Vietnam - DAG - Hugo Janssens 9

Oproep voor Angela Davis 10

Centrumvoor UNO-recht : Nürnberg en Tokio een kwarteeuw
later - Chris Eliaerts 12

Dokument : De laatste overblijvende indianen willen niet
sterven 13

Naar een eenheidsvakbond in Italië - Nadine Crappé 16

Bijdrage van het Colam : De krekelploeg, een straf van God
Ch. Donker 17

Even uw aandacht voor de ... Duitse Demokratische Republiek
T. Bailleul 19

Terugblik op : De Rosenbergs - Griet Maréchal 21

Kultuur : Masereel - Chantal De Smet 23

Tekeningen van : Elie Elia - Masereel - P. Picasso en Jan Verwest.

KOMT ER VREDE

IN VIETNAM ?

Toen President Nixon zich, drie jaar geleden, in het Witte Huis installeerde, gebeurde dit onder de belofte zo spoedig mogelijk een einde te stellen aan de oorlog in Vietnam. Oplossing die door de Amerikaanse bevolking mogelijk werd geacht sinds de aanvang van onderhandelingen te Parijs en de stopzetting van de bombardementen op Noord-Vietnam.

Sindsdien werd, op basis van een nieuwe doctrine "de Vietnamisatie", de oorlog uitgebreid.

Er werden inspanningen gedaan om Aziaten tegen Aziaten te doen vechten, en Cambodja, Laos en vandaag ook Thailand worden in het oorlogsgeweld betrokken. Deze politiek ging gepaard met het in stand houden, dank zij de steun van de C.I.A., van marionettenregeringen te Saigon, Vientiane, Phnom Penh en Bangkok.

Intussen blokkeerde Nixon de besprekingen op de Konferentie van Parijs en, geplaatst voor de talrijke mislukkingen in zijn politiek hernam hij de bombardementen op Noord-Vietnam.

Aan de vooravond van zijn reis naar China heeft Nixon nu zojuist een acht punten programma bekend gemaakt. Dit volgt op het door Mevrouw Thi Binh, op 1 juli jl., voorgestelde zeven-punten programma dat de Nixon-administratie nooit aan een discussie heeft willen onderwerpen. Het luidt dat de president zijn programma bekend maakte, omdat geheime besprekingen die reeds enkele tijd gaande waren, niet tot een akkoord leidden. Nixon is dus voor de zoveelste maal een vlucht voorwaarts begonnen en komt meteen te bevestigen dat het hem slechts om een propagandistische zet gaat.

"In feite", schrijft de Standaard, "lijkt het Amerikaanse staatshoofd de kwadratuur van de cirkel te willen oplossen : hij wil inderdaad een oorlog beëindigen die toch niet te winnen is, maar hij wil dat einde op een dergelijke manier bereiken dat het als een overwinning voor de V.S. kan worden beschouwd"...

Uit de eerste reacties van politieke personaliteiten uit de V.S. zelf komt duidelijk naar voor dat velen Nixon's voorstellen aanzien als een nieuwe zet in het perspectief van de komende presidentsverkiezingen.

Het is duidelijk dat in de verklaringen van Nixon punten naar voor komen die een aanzienlijke versoepeling zijn tenoverstaan van zijn vroegere zienswijze. De basis van een oplossing : de volledige stopzetting van alle Amerikaanse oorlogsactiviteiten en de zogenoemde "Vietnamisatie" worden echter ontweken.

"Het spreekt vanzelf", schrijft Paul Struye in de Libre Belgique, "dat de beperking van de Amerikaanse oorlogsinspanningen op de grond niet volstaan om de Amerikaanse vredeswil te bevestigen en dit zolang haar machtige luchtmacht verder Noord-Vietnam bombardeert en aan de regering van Saigon alle nodige wapens bezorgt om de taak van het eigen expeditieleger over te nemen"...

... "Om zijn oprechtheid voor wat de vrede betreft te bewijzen zal Nixon verder moeten gaan dan de "Vietnamisatie"..."

En hier raken we de grond van het probleem. Nixon maakt de volledige terugtrekking van zijn troepen afhankelijk van het tot stand komen van een politiek akkoord.

Het Nationaal Bevrijdingsleger acht een akkoord van "nationale eendracht" onmogelijk zolang vreemde troepen verder vechten en alle militaire hulp blijven verlenen aan Saigon.

"Met waardevolle argumenten", schrijft Le Monde, "kunnen zij ook aanhalen dat presidentsverkiezingen die zouden georganiseerd worden door een leger en een administratie wiens politiek niet gewijzigd is - zelfs zonder Thieu aan hun hoofd - weinig meer waarde zouden hebben dan deze van vorig jaar. Heeft Nixon zelf niet erkend dat de raadpleging van 1971 niet veel betekenis had ? ..."

De Amerikaanse voorstellen maken zeker enkele zaken duidelijk.

Vooreerst hopen ze vooral president Thieu of een van zijn accolieten als staatshoofd te behouden. Zo ze misschien Vietnam willen verlaten dan willen ze in ieder geval dit probleem niet te veel ter sprake brengen in de komende presidentskampagne. Intussen probeert men tijd te winnen in de hoop dat er toch iets in huis komt van hun "Vietnamisatie-politiek". Bovendien trachten zij het Nationale Bevrijdingsleger in een delicate positie te plaatsen, door het verplichten de strijd te stoppen, zonder aanvaardbare tegenprestatie, en - wat voor een partisanenleger onmogelijk is - aan de oppervlakte te komen en haar structuren bloot te geven.

Het zal dus zeker nodig zijn aan het N.B.L. alle nodige garanties te geven waarop het recht heeft vooraleer het aan zijn militanten kan toelaten, zonder zich bloot te stellen aan een bloedige repressie, zich in de politieke strijd te werpen.

Noch de Amerikanen, noch de administratie van Thieu hebben tot heden dergelijke garanties gegeven. Hebben we zelf niet moeten vaststellen dat tijdens de verkiezingen van 1971 kandidaten van de oppositie in Zuid-Vietnam, die nochtans als zeer populair bekend stonden, op een meer dan verdachte wijze verslagen werden ?

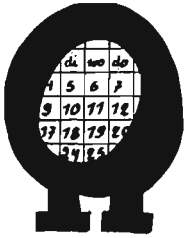
Hebben de vertegenwoordigers van het Vietnamese volk, die in het verleden tal van bittere ervaringen hebben opgedaan, niet gelijk geen vertrouwen te hebben in mooie woorden wanneer deze niet gepaard gaan met concrete en controleerbare voorstellen ?

Het einde van de oorlog in Vietnam staat dus jammer genoeg nog niet voor de deur.

Zo Nixon zich in schijn wil voorstellen als de President die een einde wil maken aan de oorlog in Indo-China dan is dit omdat hij zich meer dan ooit bewust is dat de heden gevoerde politiek door de openbare opinie, en niet minder in de V.S. zelf, veroordeeld wordt.

Nixon wil deze openbare mening door zijn schijnbaar goede wil op een dwaalspoor leiden.

Om die reden moet aan de aktie voor een werkelijke en rechtvaardige vrede in Vietnam een nieuw elan gegeven worden. Daarom moeten ook wij van onze regering eisen dat zij zich duidelijk distancieert van de Nixonpolitiek.

VAN WEEK TOT WEEK

20.12 - 26.12.71

- Na het gedwongen aftreden van generaal Yahya Khan wordt grootgrondbezitter Ali Bhutto president van Pakistan met de goedkeuring van het leger. Yahya Khan dient als zondebok voor het Pakistaanse drama terwijl Bhutto een reeks vage en eerder demagogische maatregelen neemt t.o.v. de zeer ernstige economische en financiële toestand van het land. Sheikh Mujibur Rahman, sedert april opgesloten in West-Pakistan wordt een verplichte verblijfplaats toegewezen en begint besprekingen met president Bhutto.
- In opvolging van U Thant wordt de Oostenrijkse oud-minister van buitenlandse zaken Kurt Waldheim verkozen door de UNO Veiligheidsraad als sekretaris-generaal van de UNO.
- De commissie "Rechtvaardigheid en Vrede" van de Spaanse kerk publiceert ter gelegenheid van de werelddag van de vrede een document getiteld: "Indien ge vrede wenst, werkt voor de rechtvaardigheid." Het document acht dat er noch rechtvaardigheid noch waarachtige vrede heerst in Spanje en betekent de scherpste kritiek tot hiertoe geuit op de kerkelijke overheid op het Franco-regiem.

27.12 - 2.1.72

- Gedurende 5 opeenvolgende dagen voert de Amerikaanse luchtmacht de meest grootscheepse bombardementen uit op Noord-Vietnam sedert eind oktober 1968. Dit illustreert nogmaals de Amerikaanse "vredeswil" en de werkelijke inhoud van Nixon's Vietnamiseringspolitiek: vervanging van de VS-landtroepen door Vietnamese met massale inzet van het VS-luchtwapen en uitroeiingstechnieken.
- Het probleem van de deviezenverdeling tussen de Yoegoslavische republieken, dat de onmiddellijke aanleiding vormde voor een heftige opflakking van het nationalisme, vooral in Kroatië, blijft een oplossing welke tegemoet komt aan de Kroatische republiek die het grootste gedeelte van de deviezen uit het toerisme voortbrengt.
- In de met spanning verwachte toespraak van president Sadate voor de Volksvergadering en het Centraal Comité van de Socialistische Arabische Unie, verklaart deze laatste dat de strijd met Israël onvermijdelijk is maar dat Egypte de deur niet sluit voor een vreedzame regeling van het konflikt. De vervalddag voor vrede of oorlog door de Egyptische leiders vastgelegd voor eind 1971 wordt aldus uitgesteld.
- Bij de ontmoeting Nixon-Brandt in Florida geeft de Amerikaanse president de verzekering de ontspanning met de Sovjet-Unie voort te zetten in het raam van de NAVO. Multilaterale besprekingen over het houden van een Europese veiligheidskonferentie worden op de lange baan geschoven.
- Londen beslist zijn troepen van Malta te evakueren, liever dan de bijkomende vergoedingen te betalen door de regering van La Valette geeist. Premier Dom Mintoff krijgt de steun van het Lybische krijgshoofd Kadhafi. Enkele dagen voordien had de Sovjet-Unie een handelsverdrag met Malta ondertekend voor economische ontwikkeling van Malta en om de Sovjet-schepen toegang te verlenen tot de droogdokken van het eiland. De evacuatie datum wordt door La Valette vastgesteld op 15 januari.
- Enkele weken voor de hervatting van de UNO-missie Jarring besluit Washington tot een hervatting van de leveringen van Phantom-vliegtuigen aan Israël in de loop van 1972.
- Tijdens een TV-interview laat Nixon geen twijfel over de kans op nieuwe terreurbombardementen voor de veiligheid van "our boys". Hij wil 25 à 30.000 Amerikaanse soldaten in Vietnam houden tot Noord-Vietnam alle Amerikaanse krijgsgevangenen heeft vrijgelaten. De VS schijnen echter niet aan te sturen op werkelijke vredesonderhandelingen vermits ze nog steeds geen antwoord gaven op het vredesplan van juli 1971 van de Voorlopige Revolutionaire Regering op de Vietnamkonferentie te Parijs.

3.1 - 9.1.72

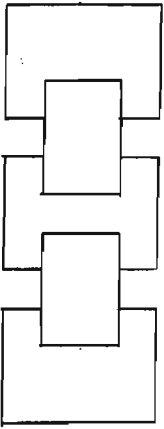
- Het Amerikaanse Staatsdepartement bevestigt dat de VS een gedeelte van de voormalige Britse vlootbasis in Bahrein zullen gebruiken. Na de ontruiming van de Perzische Golf door de Britten, zorgen de Amerikanen voor de aflossing, temeer in verband met hun enorme oliebelangen in die streek.
- Na de besprekingen in Californië tussen president Nixon en de Japanse premier Sato blijven de meningsverschillen wat betreft de politiek t.o.v. Volkschina en de handelsproblemen tussen de VS en Japan. De teruggave van Okinawa aan Japan wordt vervroegd tot 15 mei en de VS verbinden zich ertoe bij de overdracht publieke waarborgen te geven dat geen enkel atoomwapen nog op Okinawa zal opgeslagen worden. Het behoud van het reusachtige net van militaire bases en de blijvende Amerikaanse aanwezigheid zijn echter niet in overeenstemming met een politiek van ontspanning t.o.v. Volkschina en behoren bij een koude-oorlogsstrategie.

10.1 - 16.1.72

- Een week nadat de Pakistaanse president Bhutto op spektakulaire wijze de vrijlating van Mujibur Rahman aankondigde wordt deze laatste in Dacca uitbundig verwelkomd door ruim 1 miljoen Oost-Bengali. Hij verklaart dat voortaan alle banden met West-Pakistan wordt verbroken zijn. Een democratisch parlementair regiem wordt afgekondigd voor Bangladesj waarbij Mujibur het presidentschap verwisfelt voor de functie van eerste minister van een homogene Awami-regering. De DDR erkent als eerste socialistisch land de nieuwe staat.
- Thailandse verzetsstrijders vallen voor het eerst de reusachtige Amerikaanse basis van Utapo aan ten zuidoosten van Bangkok vanwaar uit talrijke B-52 bommenwerpers opereren over gans Indochina. De aanval komt op een ogenblik dat overal in Indochina de vrijheidsstrijders in het offensief zijn en de situatie voor de pro-amerikaanse troepen, vooral in Laos en Kambodja, zeer kritiek wordt.
- In afwezigheid van premier Kofi Busia grijpt een militaire juntor onder leiding van luitenant kolonel Acheampong, de macht in Ghana
- in tegenstelling met het vorige regiem verwerpt het nieuwe dialoog met Zuid-Afrika.
- Te Rome herbeginnen de onderhandelingen over de Maltese crisis tussen enerzijds de Maltese premier Dom Mintoff, anderzijds Lord Carrington, Brits defensiesekretaris en Luns Navo-sekretaris-generaal. In afwachting wordt het Maltese ultimatum voor het vertrek der Britse troepen opgeschort.
- Bij gedeeltelijke verkiezingen in twee landelijke provincies van Chili slaagt het "Volksfront" er niet in de twee vrijgekomen zetels (1 volksvertegenwoordiger en 1 senator op rechts te veroveren. Sedert enkele tijd ontwikkelt zich een rechts (nationale partij) offensief tegen de Volksfrontregering, waarbij nu ook de Kristen-demokratie (gedomineerd door haar rechtervleugel) aangevoerd door Frei meer en meer aansluit.

17.1 - 23.1.72

- De hevige incidenten van vorige week in het mijncentrum Shabani, welke samenvielen met de aankomst in Rhodesië van een Britse onderzoekskommissie naar de mening van de Afrikanen over het recente Brits-Rhodesisch akkoord, breiden zich uit tot verschillende steden. Bij de repressie vallen tientallen doden en gewonden. De betogingen laten aan duidelijkheid niet te wensen over omtrent de houding van de zwarte meerderheid t.o.v. een akkoord dat hun lot overlaat aan de willekeur van een racistische blanke minderheid.
- In een verklaring over "economische bijstand en veiligheid voor investeringen" richt president Nixon een scherpe waarschuwing tot de ontwikkelingslanden. De VS zullen voortaan alle economische hulp staken aan de regeringen die bij onteigening van Amerikaanse maatschappijen geen "vlugge en billijke" vergoeding toestaan. Ze zullen bovendien in dit geval hun veto stellen bij elke kredietaanvraag aan internationale financieringsorganismen voor ontwikkeling. Het lijkt geen twijfel dat hier vooral bepaalde Latijns-Amerikaanse landen, waaronder Chili, bedoeld worden.
- In zijn "State of the Union" kondigt Nixon een belangrijke verhoging aan van de militaire uitgaven (van 67 naar 83 miljard dollar) en herneemt verder het programma dat hij vorig jaar als een "nieuwe Amerikaanse revolutie bestempelde" Amerikaanse revolutie" bestempelde.
- Te Brussel tekenen de regeringshoofden van Engeland, Denemarken, Ierland en Noorwegen het toetredingsverdrag tot de Euromarkt.

OP DE UITKIJK

Ik ben nog steeds niet in deze rubriek gekropen, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik heb hem me nog niet eigen gemaakt en dat werkt belemmerend op de inspiratie. Voor iedereen trouwens, niet in het minst voor de mensen aan wie kopij wordt beloofd, die dan niet - of veel te laat - komt.

De oorzaak voor dit onbehagen zit - als ik eerlijk tegenover mezelf wil zijn - dieper.

Ik kan mij namelijk moeilijk van de gedachte ontmaken dat alles wat wij hier doen ergens zinloos is, omdat wij naast de realiteit staan.

De realiteit van de logge, zwijgende meerderheid, die ook in dit land eens is met het "establishment", met "law and order," vermits momenteel niet aan haar rust en voorrechten wordt geraakt.

Wat is daar nieuw aan, zult U vragen? Niets, inderdaad, het is zelfs niet van deze tijd alleen. Zij die de zuurdesem van een maatschappij uitmaken zijn altijd in de minderheid geweest, ze stonden altijd terzelfdertijd middenin de dingen, maar toch er buiten.

Veel bedenkelijker is het - en ook dat blijkt van alle tijden te zijn - dat wie tegen de stroom oproeien nooit, nergens, op geen enkel vlak, tenzij als het enigszins te laat is, tot een gezamenlijke actie te kunnen komen.

Al belijdt men met het woord dat er verschillende wegen zijn om naar een bepaald doel te streven, in de praktijk verhindert fundamenteel wantrouwen elke mogelijkheid tot daadwerkelijke samenwerking.

Alsof dit alles niet volstaat kan het niet ontkend worden dat het ons in België schijnt te ontbreken aan een bepaalde daadkracht om onze beweging los te kunnen weken uit een louter academische sfeer.

Het kan ook een gebrek zijn aan efficiënte organisatie, aan aanpak, ik zou het niet eens durven zeggen.

Maar vergelijken wij met Nederland bvb. dan valt het verschil zeer sterk wel op. Verre van mij te beweren dat samenwerking daar beter zou gaan. Onze Noorderburen zijn er precies voor bekend veel vlotter over te gaan tot splitsing van bestaande organisaties, partijen en groepen. Maar dit

lijkt dan wel het gevolg te zijn van een aktiever, bewuster ageren.

Ergens slagen zij erin aan hun akties een direktie te geven die ons te enen male ontbreekt en waardoor het onmogelijk blijkt te zijn een grotere kern erbij te betrekken.

Neem ik een gekend Nederlands weekblad van één week dan zijn daar reeds twee interessante oproepen voor doelstellingen waarvoor beslist heel wat mensen graag iets willen doen: van het Comité Wetenschap en techniek voor Vietnam (een vereniging van wetenschapsmensen en studenten die zich speciaal toeleggen op het vervaardigen van zeer eenvoudig medisch materiaal dat in de brousse kan worden gebruikt, nu bvb. gaat het om een watersterilisator) en van de Accion Fuego, een vereniging die bestendig hulp verleent aan gezinnen van Spaanse politieke gevangenen.

Deze oproepen gebeuren in de gewone weekbladenpers, ook daar is dus reeds een verschil waar te nemen, die wijst op een andere mentaliteit dan bij ons.

Nu kan men sceptisch staan tegen deze oproepen tot financiële akties. Men kan zich minachtend uitlaten over het "sussen van een slecht geweten door middel van geld". Het blijft niettemin een feit dat het voor sommige mensen het enige middel is om te kunnen helpen, terwijl het evenveel waar blijft dat geld broodnodig is voor om het even welke actie. Ook voor akties voor de goede zaak!

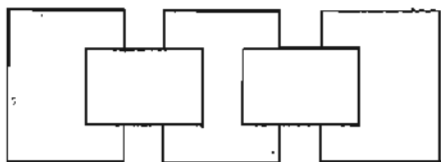
Ergens vraag ik me dus af of we niet ergens aan een vorm van doorbraak toe zijn. Of de eigen bladen waar we allemaal zo dol op zijn wel zo nodig zijn?

Of we, als het dan niet uit vrije wil kan, niet beter af zouden zijn met een vorm van publiciteit in de "officiële" pers.

Of we niet een paar akzenten moeten verleggen? Of we niet veel intensiever internationale kontakten zouden kunnen leggen (en dan denk ik bvb. aan organisaties als voornoemde).

Ik heb u deze gedachten willen doorgeven, omdat ik er zelf mee bekommerd ben. Sommigen zullen ze wellicht te pessimistisch vinden. Ik meen echter dat de nood té hoog is om ons toe te laten niet honderd procent eerlijk tegenover onszelf te staan.

Janine De Rop

NOORD-IERLAND

DE SCHIETPARTIJ VAN LONDONDERRY.

Op dertig januari werd, tijdens een manifestatie, georganiseerd door de Katholieke beweging voor de burgerrechten, door Britse para's gevraagd, in de massa van betogers.

De betoging ging door als protest tegen de internering zonder proces van zeshonderd katholieken. Er vielen 13 doden en vele gewonden. De Britse Minister van Binnenlandse Zaken beweerde dat de soldaten slechts geschoten hadden nadat er op hen was gevraagd.

Daarop werd heftig gereageerd door de Noord-Ierse militante Bernadette Devlin.

Zeven katholieke priesters, die getuige waren van de schietpartij, beschuldigden in een gezamenlijke verklaring de leiders van de soldaten van het Britse Parachutistenregiment van "opzettelijke moord". Volgens de priesters schoten de soldaten zonder onderscheid op de vluchtende menigte en verhinderden zij dat de gewonden de nodige medische zorgen kregen.

Feit is dat er slechts onder de burgers slachtoffers vielen, wat de versie van Bernadette Devlin en van de andere ooggetuigen geloofwaardig maakt.

Hoe dan ook, deze bloedige zondag is weer eens een klassiek voorbeeld van een krisistoestand die men ongedaan wil maken door een harde repressie, terwijl de enige oplossing slechts kan gevonden worden in grondige politieke, sociale en economische hervormingen.

Zoals onze medewerker T. Bailleul, het in het oktobernummer van "Vrede" onderlijnde moet Groot-Brittannië begrijpen dat het niet langer aanspraak kan maken op het bezit van Ulster.

PORTUGAL : REPRESSIEVE GOLF TEGEN SYNDIKALISTEN

Belgische democratische organisaties richten een publieke oproep.

Op 25 januari wordt in Lissabon het proces geopend van Daniel Cabrita : verantwoordelijke van het syndicaat van bankbedienden van Lissabon - en van verscheidene andere syndikalist.

Dit proces is één van de eerste kollektieve politieke processen in Lissabon, tijdens dewelke de uitzonderingsrechtbanken meer dan honderd opposanten van de Portugese diktatuur zullen berechten. Hieronder meerdere syndikalist, aangehouden sinds juni vorig jaar.

Daniel Cabrita werd aangehouden voor "opinioneel" ten gevolge van zijn syndikale activiteiten. Sedert enige jaren werden de sleutelposten van zekere opgelegde "officiële" syndikaten in handen genomen door authentieke vertegenwoordigers van de arbeiders : deze beweging werd ten spits gedreven vanaf 1969 onder de voortdurende drukking van de arbeiderswereld.

Ten einde de democratische beweging en de aktie van de arbeiders te breken, hebben de Portugese autoriteiten, eens te meer, hun toevlucht gezocht in het versmachten van elke uiting van oppositie door de arrestatie door de politieke politie van de meest aktieve oppositieleiden, dra gevolgd door hun verdeling door uitzonderingsrechtplegingen.

Onderstrepen we tevens het systematisch gebruik van de marteling als enige instruktie methode.

Tegenover deze gewelddadige repressieve golf die neerslaat op de oppositieleiden en in het bijzonder op de syndikalist, houden wij er openlijk aan :

- 1* onze solidariteit te betuigen aan allen die in Portugal voor de vrijheid en de democratierechten, voor de eerbiediging van de rechten van de Mens, en vooral voor de erkenning van de syndikale rechten, beknot en gelochend door een diktatuur die het volhoudt sinds 1926,
- 2* het portugees regime schuldig aan arbitraire aanhoudingen en martelingen op de Portugese demokraten vandaag, krachtig te veroordelen,
- 3* de onmiddellijke vrijlating te eisen van alle politieke gevangenen,
- 4* een oproep te richten tot de Belgische democratische organisaties
 - om hun steun te verlenen aan de informatiekampanje die een publieke opinie zal sensibiliseren aan de problemen die gesteld worden door de systematische verkrachting in Portugal van de rechten van de Mens
 - om daadwerkelijk de Portugese politieke gevangenen en hun families te steunen
 - om het diktatoriaal regime van Lissabon te veroordelen en zich te verzetten tegen zijn toelating - onder welke vorm ook - tot de Europese gemeenschap.

Brussel, 24.01.72

DE REGERINGSVERKLARING OVER LANDS- VERDEDIGING, EN DE NIEUWE MINISTER VAN MILITAIRE ZAKEN

In FM, het wekelijks propagandablade van het Belgisch leger vonden we deze week een uittreksel uit de regeringsverklaring betreffende de militaire politiek, en een interessant portret van onze nieuwe minister van landsverdediging, maître-charcutier Paul Vanden Boeynants.

Die regeringsverklaring zal zeker een hart onder de riem steken van alle militaristen. Ze begint met een plechtige verklaring dat België al zijn verbintenissen tegenover de NAVO integraal zal nakomen en dat de regering "de jaarlijkse stijging, tegen constante prijzen, van de aan landsverdediging toegekende begroting zal doorvoeren, in zover de algemene economische toestand zulks mogelijk maakt.

Dit alleen al maakt duidelijk dat de regering niet van plan is eindelijk eens iets fundamenteel konstruktiefs te doen voor de ontspanning in Europa. Ze blijft steken in de versleten NATO-opvatting over veiligheid, de veiligheid van altijd maar meer wapens ophopen, de veiligheid van de gek die op een hoop dynamiet gaat zitten met de lont al gereed in zijn handen, en dan denkt dat hij daarmee zijn echte en vooral ingebeelde vijanden gaat afschrikken.

Haar onmacht voor een meer positieve politiek tracht de regering te verbergen door in de rest van de verklaring een "modern" masker op te zetten. Ze gaat het leger herinrichten om het een "maximale rendabiliteit" te bezorgen. (Dit betekent waarschijnlijk: een maximaal aantal doden en verwoesting per miljard uitgegeven frank), en daartoe gaat ze de voorrang geven aan de operationele eenheden en de kommando-organen verminderen. In de toekomst gaan we dus niet meer één officier en onder-officier per gewone soldaat zullen hebben, maar slechts 0,99.

Een moderne regering is ook "sociaal", en dat masker ontbreekt evenmin in de verklaring. Onder andere zal de dienstplicht verminderd worden, en dan nog liefst met twee volle maanden. Minder durfden ze waarschijnlijk niet. (Ter herinnering: de BSP wilde die met zes maand verminderen in haar verkiezingsprogramma). Verder zullen de soldaten ook een loon krijgen, dat tegen 1975 al zal gestegen zijn tot 200 frank, dat is bijna evenveel als de minimum werkloosheidsvergoeding.

Vermits het verminderen van de dienstplicht mogelijk kan samengerijmd worden met het "integraal naleven van onze verbintenissen tegenover de NAVO", zal de regering die kompenzieren door het aanwerven van vrijwilligers, en dan vooral vrijwilligers op korte termijn. Voor de niet strijdende functies komen zelfs vrouwen in aanmerking. De bedoeling van die "korte termijn" is waarschijnlijk ervoor te zorgen dat ons leger bestaat uit efficiënte, jonge en vechtgrage soldaten, en de oude bokken die niet meer meekunnen met het arbeidstijme, vliegen zonder pardon op straat, zoals het past in een moderne efficiënte onderneming;

Met deze formule slaagt de regering erin twee bokken te schieten met één schot. Ten eerste brengt ze ons een stap verder op het gevaarlijke pad naar een beroepsleger, met alle gevaren vandien voor militaire staatsgrepen. Want ook in ons "demokratisch" leger lopen een aantal papadopoeloeskes-in-spe-rond, die zich inbeelden dat het allemaal zoveel beter zou gaan moest heel het land veranderd worden in een grote kazerne, met zichzelf aan het bevel natuurlijk. Ten tweede zullen over enkele jaren jaarlijks duizenden afgedankte soldaten op de arbeidsmarkt geroepen worden - ze zullen nog te jong zijn om al een pensioen te krijgen - die door een jarenlange training totaal onaangepast zullen gemaakt zijn tegenover het "burgerleven." Daarmee zullen we voortdurend geplaagd zitten met een "veteranenprobleem" zoals na de tweede wereldoorlog en de oorlog in Korea, zij het dan misschien in iets mildere vorm. Een dergelijke politiek lijkt mij gewoon misdadig, zowel tegenover zijn toekomstige slachtoffers, als tegenover de maatschappij waarop we zullen losgelaten worden.

Op een paar detailpunten na (bijvoorbeeld dat alle militairen een statuut en een syndikaal statuut zullen krijgen), is de gehele regeringsverklaring een bijzonder reaktionair document, met een technokratisch vernisje dat het een "modern" uitzicht moet geven. En dat het uitgevoerd zal worden in die reaktionaire zin, daar staat de persoon van de nieuwe minister van landsverdediging wel borg voor.

Volgens FM heeft Paul Vanden Boeynants zijn militaire kwaliteiten al getoond in de vroegere regeringen Eyskens: "Hij neemt deel aan de belangrijke regeringsbeslissingen tijdens de jaren 1960-61, en hij toont zich hierbij steeds een aanhanger van een krachtige politiek, o.m. na de muiterij van de Kongolese Weermacht, en tijdens de grote stakingsgolven van 1961", schrijft het militair weekblad, en het is duidelijk als compliment bedoeld.

Dat klinkt bijzonder alarmerend, nu we naar alle waarschijnlijkheid staan voor een periode van economische moeilijkheden, onpopulaire regeringsmaatregelen, en een harde sociale strijd. Met een Vanden Boeynants als "malin génie" van het ministerkomitee voor economische en sociale coördinatie en van het leger, kunnen we ons aan het ergste verwachten. Het gevaar lijkt mij niet denkbeeldig dat een dergelijk voorstander van een "krachtige" politiek zijn sociale en economische coördinatie grotendeels zal beperken tot het handhaven van de "orde", met behulp van schietende gendarmen en parakommando's. Men zou bijna heimwee gaan krijgen naar de goede oude tijd dat P.W. Segers nog baas was van de oorlogs- en slachtmachine. Niet dat hij zo schitterend was, maar met zijn opvolger zijn we toch duidelijk van de regen in de drop terecht gekomen.

Wilfried De Vlieghere

TE ZOT OM LOS TE LOPEN

Enkele maanden geleden werd de houding van Gouverneur De Kinder in het daglicht gesteld naar aanleiding van de meer dan dubieuze werking van een ontwikkelingsorganisme. "De Standaard" die met veel tam tam de zaak op tafel gooid, zwijgt nu als vermoord. Waarom? Wat Gouverneur De Kinder betreft, deze werd intussen benoemd tot ridder in de Leopoldsorde...

De Oostendse "Zeevacht" is in de krantenwereld één van de peilers waarop Nixon onvoorwaardelijk rekenen kan. Bij de hervatting van de bombardementen lazen we in dit blad: "Het zullen weer de Amerikanen zijn die als zondebok zullen worden doodgeverfd omdat ze de Amerikaanse bombardementen op Noord-Vietnam hebben hef- vat..."

De Amerikaanse Generaal die drie jaar geleden beschuldigd werd Vietnamese burgers uit een helikopter geworpen te hebben en die later buiten vervolging werd geplaatst, wordt nu benoemd als militair attaché aan de Amerikaanse Ambassade te Parijs...

Het Italiaans Rekenhof maakt zich bezorgd over het toenemend aantal generaals.

Stel u voor dat er in dit land juist geteld zevenhonderd negenenzestig zijn! Meer dan in Afrika en Zuid-Amerika tezamen en nochtans hebben ze er aldaar ook reeds meer dan genoeg. Er gaan nu in Rome stemmen om "hun overschot" uit te voeren...

Prof. Goldmann, leider van de Zionistische Wereldorganisatie is ook al geen sant meer in eigen land. Stel u voor dat hij het lef heeft gehad te Londen te verklaren dat de joden uit de

Sovjet-Unie, een inspanning moeten doen om in hun eigen land te leven. Dit was teveel gezegd, zelfs voor Goldmann, en de man kreeg spreekverbod op zijn eigen kongres...

Er zijn van die mensen die kost wat kost willen blijven geloven dat de inwoners uit de D.D.R. als een soort gevangenen in een kooi zitten. "Le Monde" maakt bekend dat de inwoners van Polen en de DDR alleen op vertoning van hun identiteitskaart de grens kunnen overtrekken. Dit waren er in de eerste negen dagen van 1972 niet minder dan negentig duizend. Men voorziet voor 1972 één miljoen bezoekers.

Terwijl er maar steeds over ontwapening gesproken wordt, heeft President Nixon nogmaals besloten de defensie-uitgaven te verhogen. Het wordt nu 78,3 miljard dollar of... 32 t.h. van het totaal budget. Volgens officiële cijfers...

De Amerikaanse marine, die over atoomduikboten beschikt met raketten, die een draagwijdte hebben v. 4.500 km zal in dit kader nieuwe spullen krijgen die 8.000 km ver zullen kunnen schieten. De prijs van zo'n duikbootje: 1 miljard dollar...

Luitenant Calley, de moordenaar van Song My, die na eerst tot levenslang veroordeeld te zijn, zijn straf zag omzetten tot twintig jaar en... na tussenkomst van Nixon, vrijgelaten werd, kan gerust zijn. Er lopen nog groter moordenaars rond in de U.S.-Army.

De journalist Seymour, die geheime documenten wist te raadplegen, komt bekend te maken dat te Mai-Khe, in de omgeving van Song My, vijfhonderd burgers werden afgemaakt. En de zwijgende meerderheid slaapt verder met een gerust geweten...

We komen jammer genoeg te laat om u, lezer, uit te nodigen deel te nemen aan de reis rond de wereld met de Paketboot "France", Zelfs een bezoek aan China en een bezoek aan Kanton zijn voorzien. Wanneer u weet dat de prijs tussen de 250 en 900.000 fr. schommelde, alleen voor de kabines, zult u het u zeker niet beklagen...

Nixon textueel: door enkele tijd geleden twee Amerikaanse gevangenen vrij te laten, hebben de Chinezen het bewijs geleverd dat zij beschaafder zijn dan de internationaal buiten de wet gestelden uit Noord-Vietnam... Nooit van Song My gehoord mijnheer de President.

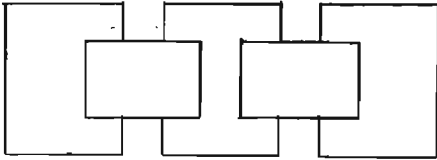
Hubert Schruubbers, hoofd van de contra-spionagediensten van de Duitse Bondsrepubliek werd door "Der Spiegel" ontmaskerd als de man die in de nazi-tijd als vertegenwoordiger van het Openbare Ministerie tuchthuisstraffen deed uitspraken tegen kommunisten e.a. weerstanders.

M. Schruubbers vindt dat allemaal normaal. In antwoord op de beschuldiging verklaarde hij "Hoogverraad bestond toen zoals nu. Dit is geen speciaal nazi-misdrijf"...

Drie jaar geleden werd een UNO-konferentie over het leefmilieu gepland waaraan o.m. de 134 lidstaten van de UNO zouden moeten deelnemen. Er is reden om enthousiast te zijn over dit initiatief dat in juni te Stockholm vorm zou moeten krijgen. Nu komt er plots een kink in de kabel. De Bondsrepubliek en de NATO landen willen aan de D.D.R. een volwaardige plaats te Stockholm weigeren. Een land dat de zesde economische macht is in Europa, de tiende in de wereld, zou alleen als "technisch waarnemer" mogen deelnemen...

Sergeant Sokichi is enkele dagen geleden in de jungle op het eiland Guam ontdekt. De Japanse militair heeft zich 28 jaar schuil gehouden omdat hij zich "volgens de militaire tradities van zijn land" niet wou neerleggen bij de capitulatie van zijn land na de tweede wereldoorlog. Arme tradities... De Japanse groot-financie had er een heel andere zienswijze over...

Strauss en zijn C.D.U. mannen blijven, het moet gezegd worden, hun principes trouw. Zo pas werd officieel besloten een akkie in te zetten tegen de akkoorden die afgesloten werden tussen Moskou-Bonn en Warschau-Bonn. Hun "kruistocht" gaat verder... volgens de goede oude tradities...

VREDE-VOOR-VIETNAMDAG

Hierboven de voorzijde van de chees (vignetten).

Op de achterzijde : het zevenpuntenprogramma van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam dat in het septembernummer 1971 - nr. 105 - van Vrede verscheen.

Inlichtingen over de voorbereiding van deze V.V.V.-mars kunnen eveneens bekomen worden bij de nationale verantwoordelijken van de B.U.V.V. voor dit initiatief :

Jos De Smet - Leeuwlanstraat 58 - Deurne
Staf Schmidt - Prins Hoeverweg 32 - Ekeren,

HOE HET GROEIDE

Verleden jaar organiseerden DE HUMANITAIRE WERKGROEP X en OXFAM (Antwerpen) op 8 mei een VVV-Dag, waaraan een twintigtal organisaties van Chirojeugd tot Maoïsten, deelnamen.

De VVV-Dag was eigenlijk een drieluik : een mars van 20 km voor de jongeren, een grote info-beurs en een vedettennacht. Info-beurs en vedettennacht gingen door in de Handelsbeurs waar meer dan duizend mensen naar het dankwoord luisterden van Truong-Tung, de perschef van de onderhandelingsdelegatie van het Nationaal Bevrijdingsfront, die speciaal uit Parijs naar Antwerpen was gekomen.

De eerste VVV-Dag bracht 70.000 F op en verwerkte 21 pers-artikels, 7 radiouitzendingen en 2 TV-uitzendingen.

In september 1971 werd reeds een eerste vergadering belegd om een tweede VVV-Dag grondig voor te bereiden. Verschillende organisaties hebben in 4 opeenvolgende vergaderingen op een democratische wijze de thema's, de leuzen en het verloop van de VVV-Dag 1972 op punt gesteld. Wij noemen :

ABVV-kadetten (nationaal), AMADA, BUUVV (nationaal), De Humanitaire Werkgroep X (Antwerpen, Gent, Aalst, Ieper), Groene Waterman (Antwerpen), Jong Davidsfonds (nationaal), Jong Kommunisten (nationaal), Jong Socialisten (nationaal), KSA (nationaal), OXFAM (Antwerpen), SJW, Verspreid Dokum. Cent. Vietnam (Brussel, Antwerpen), Vietnam-Treffen (Brussel), VKSJ (nationaal), Vrouwenbew. Vrede Welvaart (nationaal) en VU-jongeren (Antwerpen).

THEMA'S

De VVV-Dag die dit jaar zal doorgaan op zaterdag 6 mei, staat onder het thema Vrede voor Vietnam. De deelnemers beschouwen het 7-puntenprogramma van Mevr. Thi Binh als basis voor een rechtvaardige vrede in Vietnam.

Verder wil de VVV-Dag de Vietnamese bevolking materiële steun verlenen. De deelnemers kunnen naar eigen keuze bijdragen overmaken aan de medische diensten van het Nationaal Bevrijdingsfront enerzijds of aan humanitaire instellingen, die in Saigon hulp verlenen aan de noodlijdende Vietnamese bevolking, die zelf geen steun ontvangen van de klik van Van Thieu, anderzijds.

Beide thema's zullen in de praktische actie gekombineerd worden. Elke deelnemer aan de mars krijgt enkele maanden vooraf een reeks vignetten.

Hij verkoopt die voor om het even welke prijs en noteert het ontvangen bedrag op de steunlijst. Op het vignet staat aan de voorzijde de thema's van de mars en op de achterzijde het 7-puntenprogramma. Wij ondervinden sinds jaren dat Jan Publiek pas een tekst gaat lezen, als hij er centen heeft voor neergeteld.

De deelnemers aan de VVV-Dag ontvangen steunlijsten en vignetten van de organisatie, waartoe zij behoren. Iedereen kan individueel de bestemming van zijn steunlijst, Nationaal Bevrijdingsfront of de instellingen in Saigon, of 50 t.h. voor van beiden, op de steunlijst invullen.

VERLOOP VAN DE VVV-DAG

Het inrichtend comité van de VVV-Dag richt zich voor deelname tot alle jeugdbewegingen, tot alle scholen, tot alle aktiegroepen.

Elke organisatie, die met de thema's en de leuzen van de mars akkoord gaat, is welkom, en maakt automatisch deel uit van het inrichtend comité.

Het is onze bedoeling om in alle Vlaamse steden kernen op te richten, die de deelname van de VVV-Dag zullen organiseren. De jongeren verzamelen in Antwerpen en vertrekken om 15 h, richting Deurne. Daar wordt gerust. De ouderen vervoegen zich bij de groep en samen gaat het langs een ander traject naar Antwerpen terug.

Alle deelnemers aan de mars stappen op in één groep. Aan de kop van de mars zullen de namen van de deelnemende groepen meegedragen worden.

Volgende leuzen zullen in de mars verspreid meegedragen worden en zullen in geen enkel geval de naam vermelden van welke deelnemende organisatie ook :

1. Kinderen uit Vietnam gaan ook u aan.
2. Vietnam aan de Vietnamezen.
3. Stop chemische oorlogsvoering in Indochina.
4. USA moet datum vaststellen voor terugtrekken van troepen.
5. Onmiddellijke stopzetting van Amerikaanse bombardementen in Indochina.
6. Onvoorwaardelijke en onmiddellijke terugtrekking van imperialistische troepen uit Indochina.
7. Steun aan Amerikaanse anti-oorlogsbeweging.

8. Vietnam - Laos - Kambodja : één strijd.
9. Voorlopige Revolutionaire Regering aan de macht.
10. Noord-Zuid, één land.
11. Voor hereniging van Vietnam
12. Dezelfde strijd hier en ginder.
13. Verzet tegen het Imperialisme.
14. Stop uitvoer van oorlogsmateriaal uit België naar Vietnam.
15. België moet onmiddellijk Noord-Vietnam en de Voorlopige Revolutionaire regering van Zuid-Vietnam herkennen.

Elke deelnemende groep gaat akkoord met deze leuzen en verbindt er zich toe geen andere leuzen naar de mars mee te brengen. Alleen de beeltenis van HO-SJI-MINH mag door de deelnemers, indien zij dit wensen, meegedragen worden.

De deelnemers komen rond 19 u in de Handelsbeurs toe. Zij vinden er sandwiches, koffie, bier, verfrissingen en een info-beurs.

De toegang tot de Handelsbeurs is gratis voor iedereen. Om 21 u start een programma met kleinkunstenaars, voordracht en dankt een vertegenwoordiger van het Nationaal Bevrijdingsfront de deelnemers aan de mars.

Ondertussen loopt de info-beurs verder. Elke groep kan daar in volledige vrijheid aan zijn stand alle leuzen, geschriften en beeltenissen aan het publiek aanbieden. Tijdens de mars zullen de groepen geen drukwerken over hun activiteiten en doelstellingen uitdelen. Dit moet aan de eigen stand in de info-beurs gebeuren ! Wij willen elke "papieroorlog" vermijden.

WAT KAN JIJ DOEN ?

Alles laat voorzien dat de VVV-Dag van 6 mei 1972 een Vlaamse dimensie zal hebben. Wij hopen ook op deelname vanuit Wallonië, maar zoals de zaken nu liggen zullen de meeste marsjeerders uit Vlaanderen komen en gedeeltelijk uit Brussel.

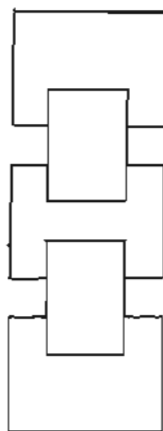
Vanaf 1 maart willen wij in alle Vlaamse steden met de verkoop van de vignetten beginnen. Daarom zouden plaatselijke komitee's moeten opgericht worden, die de verdeling van de steunlijsten en de vignetten op zich nemen en de verplaatsing naar Antwerpen op 6 mei met bussen organiseren.

Wie neemt een initiatief om in zijn stad of dorp zo'n komitee op te richten ? Je nodigt alle progressieven uit op een vergadering en de start is gegeven. Steunkaarten, vignetten, dokumentatie en alle inlichtingen kunnen steeds bekomen worden op het adres :

DE HUMANITAIRE WERKGROEP X,
Justitiestraat 4/6D, 2000 Antwerpen.

Tot ziens op 6 mei !

Hugo Janssens

VREDE VOOR VIETNAM - DAG

1. De VVV-DAG staat onder het thema Vrede voor Vietnam. De deelnemers bespreken het 7-punten programma van Mervyn Thompson als de basis voor een rechtvaardige vrede in Indochina.
2. De VVV-DAG wil de Vietnamese bevolking materiële steun verlenen. De deelnemers kunnen naar zijn toe hun bijdrage overmaken aan:
 - a) De medische diensten van het Nationaal Bevrijdingsfront.
 - b) Humanitaire instellingen, die in Saigon steun verlenen aan de noodlijdende Vietnamese bevolking, en die geen steun ophouden van de "Jiak Van Thien".

VVV-MARS : 14 km voor de jongeren : Antwerpen - Deurne - Antwerpen ; start 15 uur
7 km voor iedereen : Deurne - Antwerpen ; start 17 uur

VVV-NACHT : in Handelsbeurs Antwerpen vanaf 20 uur
Info-beurs en artistieke happening

Onderstaande deelnemer aan de VVV-MARS

naam van _____

de som van _____

6 MEI 1972 - ANTWERPEN

OPROEP VOOR ANGELA DAVIS

De ondertekenaars van dit manifest zijn in hoge mate veront-rust over de sfeer waarin het proces van Angela Davis plaats-grijpt.

Het verloop ervan baart bij vele mensen zorgen.

Sedert lange jaren reeds breken in de Verenigde Staten de passies los bij elke groeiende bewustwording o.a. in het ver-band met het negerprobleem.

De gebeurtenissen van Attica en de dood van George Jackson tonen voldoende aan dat de haat zich hier kristalliseert rond elke verzetsbeweging.

Voor een zekere openbare opinie is Angela Davis het symbool geworden van de oppositie tegen een maatschappij waarvan het geweld wanhoop en tegen-geweld oproept : het proces van deze kommunistische militante wordt aldus als wapen gebruikt tegen deze oppositie.

Het proces verloopt dan ook in een gespannen atmosfeer die herinnert aan de jarenlange processen van Sacco en Vanzetti en van de Rosenbergs. Dit verklaart wellicht waarom men totnogtoe weigerde het in Los Angeles te laten verlopen.

De ondertekenaars kozen Angela Davis niet als symbool, ze werd hen opgedrongen door de omstandigheden. Zij vragen dat Angela Davis een rechtvaardig proces zou krijgen dat in niets zou indruisen tegen de rechten van de mens.

Angela Davis wordt vervolgd voor moord, kidnapping en samenzwering met als reden dat de wapens gevonden in handen van de vermoedelijke moordenaar door haar werden verkocht en op haar naam ingeschreven; men besluit hieruit dat zij ze gegeven zou hebben om de haar ten laste gelegde feiten te kunnen volbrengen.

Totnogtoe werden echter noch de intentie noch de deelname van Angela Davis aan deze feiten bewezen.

De ondertekenaars vernemen dat het overbodig is te wachten tot alle informatie verzameld is om stelling te nemen; ze herinneren eraan dat de rehabilitatie van Dreyfus slechts verworven werd door een nooit aflatende waakzaamheid en dit vanaf het eerste ogenblik.

Ze eisen dan ook dat het proces van Angela Davis in een sfeer zou verlopen die een maximum aan objectiviteit zal waarborgen.

Evelyne Axell, schilder

M. Bayet-Fourneau, dokter in de geneeskunde

Paulette Blanc, lerares

Yvonne Bleuckx, verpleegster

Isabelle Blume

M. Brogeval

Marinette Bruwier, professor aan de universiteit te Mons

Marie-Rose Buyle, lerares

Livia Canestraro, beeldhouwster

Nadine Crappé, syndikaal afgevaardigde

Marie-Thérèse Cuvelliez, advocaat

Lucia de Brouckère, professor aan de Université Libre de Bruxelles

Danielle De Brucq, sociologe

Solange De Hon-Da Wit, bediende bureau sociale zaken te Gent - C.O.O.

Janine De Rop, auteur

Chantal De Smet, lerares

Cinnette Ferrière, licentiaat in theologie van de U.C.L., lerares

Fanny Fuks

Jeanine Govaerts-Verbist, lerares

Aimée Goossens-Eeckhaut

Paule Halter, ekonome

Lotti Fernandez

M. Henrion

Jacqueline Héroid

Maryse Hoogland, zangeres

Hélène Keil, schilder, beeldhouwster

Josette Lahye, script aan de R.T.B.

Huguette Lambelin, psycholoog

Jeanne Laurent, lid van het bureau van de P.S.C., lid van het bureau van de Nationale Belgische Vrouwenraad, voormalige voorzitter van "Vie Féminine"

Claire Lejeune, permanent sekretaris interdisciplinair centrum Filosofische studies van de universiteit te Mons

Germaine Limongi, lerares

Josette Loncin

Griet Maréchal, archivaris

Odette Paulus, lerares

Marthe Pendville, professor aan het conservatorium te Mons

Marie-Rose Proesmans, doctor in de rechten

Francine Rémy

Mme Thibaut-Tassin

Marie-Ange Thirion-Williams

Elvire Thomas, lerares

Anne Thyriau, schilder

Mariette Van Ballaert

Stella Unger, uitgever

Yvette Van Bavinghove-Ossola, assistente aan de R.U.G.

Marthe Vande Meulebroeke, lerares, medewerkster aan "La Pensée et les Hommes"

Suzanne Van der Mersch

Nadia Vanhamme, sekretaris Jong Socialisten

Elisabeth Van Stalle, functionaris bij de algemene administr. van de Coöperatie, sociaal assistente, ergoloog

Monique Van Tichelen, docent aan het universitair Centrum te Mons

Els Witte, eeraanwezend assistent aan de R.U.G., bestuurs-

lid van de Rode Leeuwen - Brussel Centrum

Stella Wolff, advocaat aan het hof van beroep te Brussel.

Hogergenoemde tekst werd, door een delegatie van een achttal vrouwen, onder wie :

Mevrouwen M. Henrion, M. Van de Meulebroecke, Chantal De Smet, Dr. Cuvelier, Nacqpotte, Marie Guisse, Mariette Van Ballaert, Nadia Van Hamme e.a. overhandigd aan de Ambassadeur van de V.S.

Het antwoord lag klaar gedrukt en... aan de delegatie overhandigd. De titel : Angela Davis : de best verzorgde gedetineerde in de V.S. !

Hieruit blijkt zeker dat de V.S.-ambassade zich bezorgd maakt over stroming in de openbare opinie die zich bezorgd maakt over het geval Angela Davis.

* * * *

Zopas vernemen we dat het proces voor 14 dagen werd uitgesteld.

De voorlichtings- en petitiekampagne, ingezet door het Angela Daviskomitee, moet nu beter dan ooit ontwikkeld worden.

Vraag trakten en petitielijsten aan het Angela Daviskomitee Watteeuwstraat 17 - Brussel 1000.

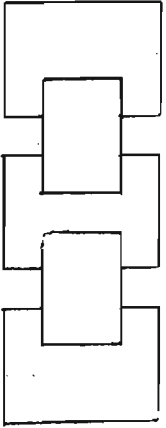
Stort uw bijdrage voor de informatieactie en het zenden van een juridisch observateur naar het proces op Prk. 80.48.69 A. Daviskomitee - Brussel.

Bestel affiches : 10 voor 40 fr. en 9 fr. port

Klevers : 20 fr. plus 3,5 fr. port

T.Shirts : 130 fr. plus 15 fr. port

Door overschrijving op rekening van de BUVV - Gent : 10.112.88

DOKUMENT

DE LAATSTE OVERBLIJVENDE INDIANEN WILLEN NIET STERVEN

Op 12 juni 1969 ontscheepten op het eiland ALCATRAZ bij San Francisco, ondersteund door een heli-copter, een mas-sa met mitrailleten gewapende politieagenten, om een groep-je weerloze indianen, waaronder vier vrouwen en vijf kinde-ren, te overweldigen, die er in aanwezigheid van o.a. de ame-rikaanse filmactrice Jane FONDA, hun recht opeisten daar te verblijven op het grondgebied dat steeds aan hun voorou-ders had toebehoord.

Op ongeveer datzelfde tijdstip, installeerden andere "rode onrustzaaiers..." zich op de heuvelen van Richmond, terrein dat door het leger was verlaten, waar zij, eveneens met bij-stand van het leger en de politie, door de sheriff en trawan-ten, zonder complimenten werden verjaagd.

Van uit de hun toegewezen "reservaten" en bidonvilles en andere armoedige krotten, hebben enkele moedige indianen bij de Amerikaanse regering hun recht op leven en bestaan opgeëist.

Het eiland ALCATRAZ, waarvan hierboven sprake, is voor deze indianen van symbolische betekenis, en met de bezet-ting er van hebben zij het schandaal der indiaanse "reserva-ten" in het daglicht, en aan de kaak willen stellen, zoals dui-delijk blijkt uit de proklamatie, bestaande uit tien punten, die zij op 21 november 1969 aan Nixon hebben bericht :

"... Wij menen dat dit eiland ALCATRAZ bij uitstek ge-
"schikt zou zijn voor een 'indiaans reservaat' want volgens
"de normen der blanken, zijn alle voorwaarden aanwezig,
"om er een "paradijs" voor ons, indianen, op te richten :

1. het eiland is totaal geïsoleerd van het moderne leven, en bezit geen transportmiddelen.
2. er is bovendien geen lopend water.
3. er bestaat geen enkele sanitaire instelling.
4. er zijn tevens geen mijnen, noch petroleumbronnen.
5. er is ook geen industrie, en de werkloosheid is er volledig en algemeen.
6. instellingen voor geneeskundige verzorging zijn er even-min.
7. de grond is er bovendien rotsachtig, derhalve totaal on-vruchtbaar. Wild is er niet, vermits het er niet kan leven.
8. er is geen enkele school voorhanden.
9. het eilandje is overbevolkt.
10. en de bewoners zijn steeds als gevangenen en tuchthuis-boven behandeld.

Om deze redenen, zal het voor de indianen wel goed genoeg zijn. ————".

Op 20 november 1969 keerden zij terug naar ALCATRAZ. dit maal vastbesloten er te blijven...

Ditmaal waren zij met ongeveer een honderdtal, die een vijf-tigtal stammen vertegenwoordigden.
Het was het grootste assortiment, dat ooit voor een indiaan-se manifestatie was verzameld.

Thans, twee jaar later, zijn de indianen nog steeds op ALCA-TRAZ.

Zo zal dan ook het "incident" van ALCATRAZ, evenals on-telbare andere drama's, steeds blijven herinneren aan de on-menselijke tragedies die het gevolg waren van de beruchte oververweldiging van de uitgestrekte gebieden van Noord-Amerika, door de "blanke beschaving...", bloedige episode die meer dan een halve eeuw zou duren, en die uiteindelijk leidde tot de totale aftakeling van de indianen, zowel op po-litiek, economisch, sociaal en biologisch niveau. Uitmoor-ding en afslachting, ten dele gelukt, en die door Bob DYLAN - de gekende zanger, enkele jaren geleden, zo treffend werd bezongen :

"je l'ai lu dans l'histoire,
les américains
se couvrirent de gloire contre les indiens
Ils les massacrèrent, le coeur bien en paix
la conscience claire,
et Dieu à leurs côtés..."

CENTRUM VOOR UNO-RECHT

NURNBERG EN TOKYO EEN KWARTEEUW LATER

Ruim 30 jaar geleden begon een verschrikkelijke oorlog die voor een paar miljoen mensen de dood betekende en voor miljoenen anderen een tijd van ontbering, angst en misdadige repressie uitmaakte. De Mensheid had reeds vele oorlogen gekend met een soms onbegrijpelijke wreedheid, maar de omvang en de aard van de misdrijven gepleegd door de Nazis en hun bondgenoten, voortvloeiend uit hun opvatting van de "totale oorlog", zou een grote schok teweegbrengen bij de wereldopinie.

Een kwarteeuw geleden o.m., te Nürnberg en te Tokyo, werden deze misdrijven veroorzaakt door de fascistische doctrine van een totalitaire staat, door de verontwaardigde internationale gemeenschap beoordeeld. Het recht dat als basis diende voor de vervolging van de oorlogsmisdadigers was voor het grootste gedeelte een Nieuw Recht, vermits de toepassing van het toenmalige internationale recht en de verscheidene nationale strafwetten geen adequate repressie mogelijk maakten. Door de krachtige manifestatie van het Universeel Rechtsbewustzijn, op dat ogenblik natuurlijk mogelijk omdat er duidelijk een overwinnaar en een verliezer was, kon voor het eerst in de rechtsgeschiedenis een Internationaal Strafhof opgericht worden dat de leiders van de Nazi-Duitsland ter verantwoording riep.

Vermits slechts de misdrijven uit het verliezende kamp werden beoordeeld, was het duidelijk dat Nürnberg en Tokyo geen eindpunt konden zijn en rees de hoop dat hier slechts de eerste stap was gezet naar een Universeel Strafrecht gefundeerd op het Universeel Rechtsbewustzijn dat in de toekomst op permanente wijze de Vrede en de Veiligheid van de Mensheid kon waarborgen. De nodige elementen daartoe waren immers aanwezig in de principes die toegepast werden bij de Nazi processen en die trouwens in de euforie na W.O.II door de UNO werden bevestigd en uitgewerkt in de International Law Commission. Zo werden de misdrijven tegen de Vrede (hier bedoelt men vooral de agressieoorlog), de Oorlogsmisdrijven en de misdrijven tegen de Mensheid (vervolging en uitroeiing van de burgerbevolking) erkend in het internationaal strafrecht terwijl verder ook beklamtoond werd dat het feit dat men als vertegenwoordiger van een staat of in opdracht van zijn overste gehandeld had niet als rechtvaardiging voor de misdrijven kon ingeroepen worden.

In de jaren volgend op W.O. II slaagde men erin enkele misdrijven in internationale Conventies vast te leggen (bv. Genocide Conventie - 1948, Rode Kruis Conventies - 1949) en begon men in de UNO met de werkzaamheden die moesten leiden tot de oprichting van een permanent internationaal Strafhof en het opstellen van een Code voor misdrijven tegen de Vrede en Veiligheid van de Mensheid.

Hoever staan we nu, een kwarteeuw later ?

Biafra, Vietnam, Bangladesj, het zijn namen die elk de herinnering oproepen aan massamoord en mishandeling van miljoenen mensen, en dan zijn er nog vele andere plaatsen, veel minder in de aktualiteit, waar eveneens de meest elementaire humanitaire principes met de voeten getreden worden. De misdrijven die in deze landen op grote schaal gepleegd worden betekenen een flagrante schending van de regels van het internationaal recht, waarvan sommige reeds in het begin van de 20ste eeuw tot stand kwamen. Het bombarderen van de burgerbevolking en bewoonde gebieden, het gebruik van chemische en biologische wapens, de mishandeling van gevangenen, het vervolgen van de burgerbevolking op politieke, sociale of religieuze gronden, enz... zijn misdrijven die in verscheidene van kracht zijnde teksten duidelijk gedefinieerd worden, maar toch dagelijks gepleegd worden, dikwijls door diegenen die 25 jaar geleden "in naam van de Mensheid" de Duitse en Japanse oorlogsmisdadigers hebben vervolgd. Nog meer tragisch is de weigering van de betrokken partijen een doelmatige hulpverlening in geval van gewapend konflikt of natuurramp toe te staan, waardoor een groot aantal personen, in de eerste plaats kinderen, van ontbering omkomen, zonder dat humanitaire organisaties, zoals het Rode Kruis, bij machte zijn iets te ondernemen.

In zulke gevallen komt ook de onmacht van de UNO op schrijnende wijze tot uiting, waar de verschillende staten op basis van hun soevereiniteit geen inmenging dulden in wat zij noemen "interne politieke aangelegenheden" Het Nieuwe Recht, zoals dat te Nürnberg en te Tokyo tot uiting kwam, beschouwt de misdrijven tegen de Vrede, de Oorlogsmisdrijven en de misdrijven tegen de Mensheid evenwel als internationale misdrijven, welke een UNIVERSELE REPRESSIE vereisen, d.w.z. dat zij strafbaar zijn en vervolgbaar zijn ongeacht de toestand van de nationale wetgeving, de hoedanigheid van de dader en de plaats waar zij begaan zijn. Het is de taak van een wereldorganisme zoals de UNO dat Recht te doen eerbiedigen, en het Handvest biedt ook de mogelijkheden daartoe.

Op dit ogenblik is de UNO slechts een praatbaak op dat gebied waar de tegenstellingen van de politiek hoogtij vieren, zonder dat de bescherming van de volkeren die vechten voor vrijheid en rechtvaardigheid tegen de hogergenoemde internationale misdrijven gerealiseerd wordt en zonder dat werkelijk wordt ingegaan tegen de eigenlijke oorzaak van deze misdrijven : de kloof tussen armen en rijken.

De juristen moeten mee zoeken naar een theorie van de Vrede en ijveren voor een grotere ontplooiing van het Universeel Rechtsbewustzijn door middel van het ongenadig publiek maken van de aanslagen op de elementaire humanitaire principes, die thans overal ter wereld geschieden.

Men moet hopen dat, o.m. op die wijze sterke druk wordt uitgeoefend op diegenen die (menen) de vertegenwoordigers (te) zijn van het volk, waardoor de opvatting en de uitbouw zal mogelijk zijn van instituten die representatief zijn voor de wereldgemeenschap en die in staat zullen zijn de universele strafwet uit te vaardigen en te doen respecteren.

Zoniet zal hetgeen een kwart eeuw geleden te Nürnberg en te Tokyo gebeurd is zijn nochtans waardevolle betekenis voor de Mensheid verliezen.

Chris ELIAERTS
Centrum voor Internationaal Strafrecht V.U.B.

... EN DAARBIJ "EVANGELISATIE"-PACIFICATIE en "NORMALISATIE"...

Sinds 1942 zijn de indianen verplicht geweest bestendig in een staat van alarm te leven, om HUN maatschappij, hun samenleving, met hun eigen zeden, eigen gewoonten, en eigen godsdienst te beveiligen en te verdedigen. Bestendig moesten ze waakzaam blijven, om zowel hun eigen leven als dat van hun stam te beveiligen en te verdedigen.

In 1789 hebben ze een verzoekschrift gericht aan de toenmalige bezetters van hun grondgebied, waarin de "roodhuiden" duidelijk hun levenswijze en hun ideaal hebben uiteengezet :

"... Onze voorouders leefden in vrede, in liefde, en saamenhorigheid, en zij hadden van alles in overvloed. Wanneer ze trek hadden in vlees volstond het dat ze even, gewapend de rijkge vulde gebieden bezochten om weldra naar huis terug te keren met een overvloedige voorraad wild. Wanneer ze vis verkozen, begaven ze zich eventjes naar de rivier, of volgden de oevers van de stroom. Ze plantten een weinig graan, bonen, doch bezaten geen vee, want ze hadden het niet nodig. En ze twistten, of vochten nooit onderling, voor het bezit van een stukje grond, want die gronden behoorden aan de gemeenschap. Ze hadden één grote voorraadschuur, waarvan ze allen in vrede en eendracht konden eten..."

In dat alles schuilt niets dat wijst op barbaarendom, of kanibalisme. Het wijst eerder op de mooiste harmonieuze gemeenschap die men zich indenken kan.

Uit de werken van J. Fenimore Cooper "De laatste der Mohikanen" en "De Prairie" blijkt duidelijk dat de indianen een ruim begrip hadden van vriendschap en herbergzaamheid.

We weten maar al te goed, wat met die vreedzame indianen is gebeurd : een eeuwige vluchten voor de dood !

De adembenemende Western-films, die ons destijds tijdens onze jeugd hebben geboeid, hadden zo slechts tot doel de indianen als wilden en barbaren in een ongunstig daglicht te stellen, en hen te verlagen tot slaven van de blanke kolonisten.

Nadat het vooropgestelde doel uiteindelijk bereikt was, en het hen gelukt was grote opperhoofden, zoals Cochise en Geronimo, de vredelievende symbolen van weerstand en verzet te doen verdwijnen, hadden ze de vrije hand voor de aanvang van het volgende punt van het programma, en kon een aanvang gemaakt worden met een volgende bewerking, nml., het "temmen" der indianen.

Want die wildemannen moesten tegen hun wil in "gecivileerd" en "afgericht" worden, zoals dieren in een dierentuin. Tevens zouden ze goedschiks of kwaadschiks met de "gunsten" en "weldaden" van de blanke cultuur gezegend worden.

Die operatie, gespreid over verschillende eeuwen, werd genoemd volgens de omstandigheden, noodzaak, en het kraam waarin het zou passen : evangelisatie (eerst kristelijke, dan protestantse), pacificatie, normalisatie, e.d., assortiment van bepalingen dat nog steeds terug te vinden is in de rijk gestoffeerde woordenschat van NIXON, wanneer hij het heeft over zijn imperialistische krijgsverrichtingen tegen het vietnamese volk...

Wanneer de indianen dan eens een betrekkelijke vrijheid, binnen of buiten de reservaten was toegemeten, was de algemene situatie dermate ver gevorderd dat..." de indiaanse samenleving, met haar levensgewoonten, haar sociaal en politieke

instelling, haar godsdienstige leven en rituele gebruiken, al grondig beïnvloed waren door de inneming van de blanken... (...), zodat het wezen, en de zuiverheid van de indiaanse cultuur was afgevlakt, verontreinigd en verknoeid door de Europese cultuur, en op sommige plaatsen, waar zwarte slaven waren ingevoerd, door de Afrikaanse cultuur.

Niettegenstaande dit alles, niettegenstaande de zeer oude indiaanse cultuur bijna verloren is, hebben de indianen het overleefd.

Zeer zeker, houden de jonge indianen van jazz, popmuziek, en dansen zij de rock & roll, terwijl ze zich volgens Amerikaanse mode kleden, en arbeiden als gelijk wie. Doch het is een vaststaand feit dat diezelfde jongeren zich regelmatig naar hun rituele samenkomsten en ceremonies begeven, die ze met toewijding, ernst en devotie bijwonen en meevieren.

Hun gekende solidariteit, hun saamhorigheid, en het begrip "stam" is een der voornaamste motieven geweest in hun strijd tegen de assimilatie, zelfs al was deze strijd gedurende jaren slechts passief. Indianen hebben nooit hun zin voor gemeenschap verloren, en steeds zal een indiaan "wij" zeggen, nooit "ik".

Een ander, niet minder belangrijk, feit dat bijgedragen heeft tot de indiaanse bewustwording en wederopstanding, is de ellendige voorwaarden, waarin ze moeten leven, de verdrukking, en de repressie.

DE INDIAANSE GEMEENSCHAP, DE MEEST GEISOLEERDE NATIONALE MINDERHEID TER WERELD...

De meest geïsoleerde, en meest verwaarloosde, nationale minderheid, heeft vanzelfsprekend, in principe en in theorie dezelfde rechten als iedere Amerikaan...

Ze hebben natuurlijk recht op arbeid. Doch..." de werkloosheid is sterk verspreid en de inkomsten zijn zeer bescheiden. De werkloosheid bereikt inderdaad tussen de 40 à 80 t.h. bij de indiaanse bevolking, terwijl die werkloosheid slechts 4 t.h. bedraagt bij de rest van de natie.

Het gemiddeld inkomen per week van een indiaanse familie bedraagt ongeveer 30 dollar, zegge minder dan het vierde van het wekelijks inkomen van de andere Amerikanen.

Ze hebben natuurlijk eveneens recht op fatsoenlijk wonen... maar 90 t.h. der indianen leven in hutten met als dak geïsoleerd plaatijzer, of in verlaten auto's. Meer dan 60 t.h. der "woningen" bevinden zich op meer dan anderhalve km van drinkbaar water.

Ten laatste hebben de kinderen dan ook wel recht op onderwijs...

Sirley Keith, indianenantropoloog, schrijft in verband hiermee :

"Het onderricht dat aan de kinderen van indianen wordt gegeven, kan als een nationale schande worden bestempeld.

De methode, die er in bestaat kinderen aan hun ouders te ontnemen, om ze op slaapzalen in internaten opeen te stapelen, waar ze aan een militaire discipline worden onderworpen, heeft niet enkel een totale vervreemding en een volledige kulturele ontwrichting tot gevolg, ook een aantal zelfmoorden dat het dubbele bedraagt van het gemiddelde bij andere groepen van dezelfde leeftijd. (...) Dergelijke zelfmoorden komen voor vanaf de leeftijd van acht jaar.

Bovendien zijn indiaanse kinderen die externaten bezoeken, die door een blanke meerderheid worden bezocht, niet te benijden. Ze hebben weliswaar het geluk bij hun familie te blijven, doch ze bevinden zich dagelijks gekonfronteerd met fanatieke onderwijzers, die geen eerbied hebben voor hun kulturele gewoonten en tradities, terwijl ze bestendig worden bespot en vernederd, omwille van hun indiaans zijn, door de blanke leerlingen.

Bijna regelmatig eindigen de schooldagen met gevechten en gebroken neuzen.

Slechts 1 t.h. der indiaanse jongeren loopt universiteit, terwijl een klein percentage zou kunnen aangenomen worden bij de colleges, tenminste indien de ouders de nodige fondsen zouden kunnen vinden...

Terwijl ze niet het recht hebben om te leven, hebben de indianen onbetwistbaar het recht om te sterven op de gemiddelde leeftijd van 43 jaar. Tot zelfs in de dood is er discriminatie en onrecht: een blanke leeft gemiddeld tot zijn 70e jaar !!!

DE LAATSTE OVERBLIJVENDE INDIANEN WILLEN NIET STERVEN...

Na achtereenvolgende eeuwen van geduld, taaheid, bewonderenswaardig uithoudingsvermogen, en passief verzet, is thans het ogenblik aangebroken waarop de indiaanse minderheid, bewust van haar bestaansrecht, het hoofd heeft opgericht, om dan de aandacht op zich te trekken.

De reservaten, opgericht en bedoeld als "musea" en bezienswaardigheden, weigeren nog verder de rol te spelen die hen werd opgedragen. De indiaanse politieke en kulturele organisaties verwerpen met klem trouwens het feit dat de indiaanse cultuur als bezienswaardig museumstuk zou worden uitgebuit.

Indianen van nu, zelfs zij die geamerikaniseerd zijn, hebben nog steeds hun "rode huid" Zij weten dit en gaan er fier op, want ze weten dat zij eens de eerste bewoners waren van het land dat zich nu Amerika noemt.

De hedendaagse indianen willen meer vrijheid, willen beschouwd worden als volwaardige burgers, als dusdanig behandeld, en willen leven zoals ze willen, en waar het hen belieft, tzt. dichter bij de natuur in gebieden die eens aan hun voorouders hebben toebehoord, om tenslotte hun vroegere waarde en waardigheid terug te vinden.

Een 19-jarige indiaanse student verklaarde onlangs aan een journalist: "Het is de hoogste tijd dat het indiaanse volk ontwaakt, en weigert zich nog verder door de blanken bij de neus te laten leiden en ringeloren".

We beleven dus thans een wederopstanding van de indiaanse fierheid, de terugkeer van de "Roodhuid" zoals Leslie A. Fiedler het schrijft.

Toevallig en opmerkelijk is het wel dat de wedergeboorte van de indiaanse gemeenschap, en haar eerherstel, thans wordt gestimuleerd door dezelfde media, die voorheen op de meest fanatieke en gewetenloze manier die volksgemeenschap tot op de grond hebben afgebroken, vernederd en verguisd, en ze hebben afgeschilderd als wilden en barbaren. Hiermede wordt bedoeld de kinema en pers.

Want sinds enkele maanden is de "indiaanse kwestie" weer min of meer het onderwerp van gesprekken, en wordt de openbare opinie in Amerika met deze aangelegenheid gekonfronteerd, langs verschillende kanalen.

In geschriften, boeken, film en muziek hebben de blanke Amerikanen thans weer hun nieuwe rectificerende visie aan de hele wereld kenbaar gemaakt betreffende deze geschiedenis, en de actuele problemen der indianen van Noord-Amerika.

Zo gaat Johny CASH er thans zeer prat op, indiaans bloed in de aderen te hebben, terwijl Buffy Sainte-Marie (van indiaanse afkomst) haar volk bezingt.

Anderzijds verschijnen de laatste tijd herhaaldelijk films, zoals "Un nommé cheval", "Soldier Blue", "Little Big Man", die openlijk de zijde der indianen kiezen, een eerlijke visie van het hele geval opdiene, en krachtadig de vroeger verheerlijkte uitmoording en uitroeiing door de bleekgezichten veroordelen en afkeuren. Ook onlangs verschenen boeken "De terugkeer van de Roodhuid" en de film "Willy Boy" hebben dezelfde strekking.

We kunnen dus zeggen dat de totale uitroeiing door de blanken niet is gelukt.

Thans zijn ze met een 500.000 in de V.S. gevlucht uit de reservaten, waar na eeuwenlange plagen en vernederingen, een nieuwe plaag is verschenen in de vorm van honger, ellende-ziekten.

In dit stadium waarin we nu zijn getreden, kan de stem van de indiaanse volken niet meer gesmoord worden.

Nu de "American way of life", het Amerikaanse leefpatroon door miljoenen Amerikaanse burgers op de korrel wordt genomen en scherp en in het openbaar aan kritiek wordt blootgesteld, nu zelfs de negerbevolking zich heeft georganiseerd in het verzet, ondanks de brutale matrakken van fascistische "Leiders", nu treedt ook het indiaanse volk in het gelid om haar stem te mengen met de ontelbare stemmen van ongenoegen, die Amerika op zijn grondvesten doen daveren.

Zoals de negers destijds hun tegenwoordigheid manifesteerden, zo klinken thans de eerste kreten van de "Red Power", die zoekt naar middelen om door te dringen tot de verantwoordelijke Amerikaanse regering.

Alhoewel de ordewoorden van "Red Power" politiek gezien betwistbaar zijn, zal de NIXON-regering met de naakte werkelijkheid rekening moeten houden: DE LAATSTE OVERBLIJVENDE INDIANEN WILLEN NIET STERVEN!

BIBLIOGRAPHIE

- Inlichtingen, uitspraken en passages werden ontleend aan*
1. "De terugkeer van de Roodhuid" door Leslie A. Fiedler
 2. "Memoires van een bleekgezicht" - Thomas Berger-Stock
 3. hoofdstuk gewijd aan indianen uit het boek "Folk-song" van J. VASSAL
 4. "De opvolgers van Geronimo" - S. Keith, revue "La recherche."
 5. "Red Power" - Von Geirt in de revue "Planète".
 6. Interview door Leslie A. Fiedler in de revue "Rock and Folk."

NAAR EEN EENHEIDSVAKBOND IN ITALIE

Tijdens een gemeenschappelijke vergadering, gehouden te Florence op het einde van november 1971, hebben drie grote Italiaanse vakbonden besloten op 21 september 1972, elk op hun beurt, een Kongres te houden. Kongres dat zal handelen over de samensmelting van de vakbonden.

In de loop van de vijf daaropvolgende maanden zal een konstituerend kongres bijeengeroepen worden van het nieuw eenheidsvakverbond.

Om tot dit doel te komen hebben de drie vakbonden een plan opgesteld, dat trapsgewijze de gewenste eenmaking zal mogelijk maken.

Zo zal er in het voorjaar door de leiding van de drie vakbonden, "een grote eenheidsvergadering van de afgevaardigden-raden en van de basisstructuren van alle categorieën bijeengeroepen worden om, in het vooruitzicht van de vernieuwing van de kollektieve arbeidsovereenkomsten, de thema's van de kontraktuele politiek en hun band met de algemene politieke objektieven van de vakbeweging, uit te diepen, te bespreken en te bevestigen."

De "basisstructuren" die ook op deze vergadering uitgenodigd zijn, zijn in feite de eenheidskomité's die tot stand gekomen zijn tijdens de gemeenschappelijke strijd die gevoerd is tijdens de talrijke konflikten van de laatste jaren.

Dit om aan te tonen dat de beslissing om tot een eenheidsvakverbond te komen, niet genomen is door de "top", maar wel door de basis afgedwongen is.

Gedurende twintig jaren hebben de gevolgen van Wereldoorlog II en allerhande andere factoren, de kloof tussen de drie grote vakbonden in stand gehouden.

Die drie vakbonden, die er een grote zullen worden in 1973 zijn de volgende : het Algemeen Italiaans Vakverbond (A.I.V.V.) dat de kommunistische en socialistische arbeiders verenigt, de Italiaanse Bond van Vakverenigingen (I.B.V.) die kristelijk-democratisch is van strekking en de Italiaanse Arbeidersbond (I.A.B.) met een sociaal-democratische strekking

Hoe is nu plots de ommekeer tot stand gekomen ?

Het is vooral in 1968 dat er iets losgekomen is.

1968, hét jaar van de sociale onrust en de grote algemene stakingen, het is dan dat de drie vakbonden voor het eerst samengewerkt hebben en door hun gezamenlijke krachten te bundelen, ertoe gekomen zijn een totale omvorming van het pensioenstelsel aan de regering af te dwingen.

Door hun gezamenlijke aksie zijn ze er in geslaagd op drie maanden iets te bekomen, wat reeds vele jaren hangende was, jaren waarin veel beloften gedaan waren maar waar het helaas steeds bij woorden gebleven was.

Geïnspireerd door het succes van deze eerste gezamenlijke aksie, blijven de drie vakbonden verder samenwerken, zoals tijdens de met stakingen geladen herfst van 1969.

Deze samenwerking heeft voor gevolg dat de basis, en vooral de jongere arbeiders van deze basis, die de historische redenen van die verdeeldheid tussen de vakbonden niet meer begrijpt, er opeendringt te komen tot een eenheidsvakbond. Dus niet alleen een eenheid wanneer het op strijden aankomt, maar ook eenheid op organisatorisch vlak.

Het is nu ook zo dat de syndikale strijd in Italië de laatste jaren steeds gevoerd werd op een zeer breed vlak.

Niet alleen omdat de strijd geleid werd door de drie grootste vakbonden maar ook door de miljoenen arbeiders die aan de

strijd deelnamen. Door het feit dat alle lagen der bevolking betrokken waren bij deze strijd : arbeiders, bedienden, onderwijzend personeel, kaders, studenten, boeren, enz.

Men heeft niet alleen gevochten om loonsverhoging en arbeidsduurvermindering, maar ook voor andere zaken en dit meestal met succes. Deze andere zaken zijn niet alleen de eisen voor meer syndikale bewegingsvrijheid op het vlak van de onderneming, maar ook de eisen om te komen tot een daadwerkelijke arbeidskontrolle.

Het komt daarop neer dat de groeiende tendens tot dekwalifikatie van de arbeider, wiens arbeid en ritme opgedrongen wordt door de machine, in vraag wordt gesteld.

En daarmee samenhangend, de onbetwistbare en onverdeelde macht van het patronaat die moet bestreden worden. Naast die eisen die de arbeider rechtstreeks in verband brengt met zijn arbeid, zijn er die eisen die de algemene leefvoorwaarden betreffen. Naast de pensioenen, zijn daar ook de huisvesting, de speculatie in onroerende goederen, het transport, de belasting en de hervorming van de ziekteverzekering. Als gevolg van al dat strijden om te komen tot een betere wereld voor alle arbeiders, heeft de eenheidsbeweging zich meer en meer ontwikkeld, om te komen tot de uiteindelijke fusie in 1973.

Het ligt voor de hand dat deze voorgenomen fusie talrijke problemen stelt, ondermeer de houding van de eenheidsvakverbond tegenover de Italiaanse politieke partijen en de internationale vakbondsorganisaties. Men voorziet o.a. de onverenigbaarheid van een syndikaal mandaat en een politiek mandaat. Ook zal het A.I.V.V. het Wereldvakverbond verlaten, terwijl de I.B.V. en I.A.B. het Internationaal verbond der vrije vakverenigingen de rug zullen toekeren.

Er zijn natuurlijk nog vele andere moeilijkheden te overwinnen. Zo hebben verscheidene vakbondsleiders gebonden aan de sociaal-democratische partij, zich bij de stemming te Florence onthouden.

In de centrale der metaalbewerkeren (van alle drie de vakbonden) is men intengendeel reeds verder gevorderd. Daar is men reeds overgegaan tot het vaststellen van een datum voor hun werkelijke eenmaking.

Ondanks al deze problemen en moeilijkheden kunnen we de eenheidsvakbond beschouwen als een grote overwinning van de arbeidersklasse en de democratische krachten in Italië. Men kan dit Italiaans eenheidssyndikaat niet vergelijken met de bestaande eenheidssyndikaten in Engeland of West-Duitsland, ook niet met dat in de Verenigde Staten.

De eenheidsvakbond zal immers in Italië op een gans andere manier tot stand gekomen zijn dan in de voornoemde landen en aldus een speciaal karakter verlenen aan deze eenheidsvakbond. Vooral daar voor het bekomen van bepaalde sociale voordelen, het vakbond niet alleen staat, de Italiaanse politieke linkerzijde is zeer machtig en strijdbaar, dank zij een sterke en invloedrijke kommunistische partij. Het staat vast dat deze eenmaking niet alleen het Italiaanse politieke leven zal beïnvloeden. Het staat eveneens vast dat niet enkel het voorbeeld van deze eenmaking maar ook door de internationale betrekkingen, de vakbonden in andere landen onmiskenbaar de invloed daarvan zullen ondergaan, en in sommige gevallen misschien een impuls zal zijn om eveneens over te gaan tot de eenmaking.

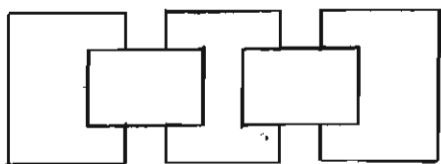
De verwezenlijking, in de nabije toekomst, van de Italiaanse eenheidsvakbond, houdt niet alleen beloften in voor Italië zelf, maar is ook een voorbeeld voor andere Westeuropese landen.

Januari 1972.

N.C.

BIJDRAGE VAN HET COLAM

centrum
oriëntatie
Latijns-
Amerika
Roermond

DE KREKELPLAAG :

EEN STRAF VAN GOD ?

EEN STUKJE DAGELIJKS LEVEN IN BRAZILIE.

ALTHINO. *Agreste de Pernambuco.*

Het lijkt een filmtruc of een griezelverhaal : een stad bezet door duizenden krekels. Ze vermenigvuldigen zich onvoorstelbaar snel, en ze beheersen het leven van bijna zesduizend inwoners, die volledig van slag zijn in hun dagelijks ritme. Tien families hebben hun woning gewoon in de steek gelaten. De publieke markt en de vleeshal zijn gesloten. Een oude vrouw is gek geworden. Het volk houdt processies, doet boetvaardigheid, formuleert beloften; want dit is een straf Gods, en betekent het einde van de wereld.

Al gedurende een week zijn tien man van de gemeente, apart gehoord, in de weer; ze vullen elke dag een vrachtwagen vol krekels.

Maar nauwelijks dient de avond zich aan met een lichte schemering, of duizenden krekels komen de plaats innemen van hun gevallen makers. Ze vallen op de daken met het geluid van een zware regenvlaag.

De woningen wasemen een lucht uit van insecticide. Het al te overvloedig gebruik veroorzaakt gevallen van intoxicatie en verlamming, vooral bij kinderen.

HET VOLK WORDT RADELOOS.

José Brasil, eigenaar van een der grootste winkels in Altinho, is vertrokken, omdat hij niet meer tegen de krekels op kon. En ook Chiquinho Félix, de marskramer, is buiten Altinho gaan wonen.

Dona Claide Peri gaat sinds enige dagen met haar zoontje van twee maanden slapen bij een familielid. Maar eergisteren is ze naar Caruarú vertrokken, omdat het kind bedwelmd was door het insectenpoeder.

Antonia Cambira, een oude weduwe, heeft een aanval van waanzin gekregen, en schreeuwt dat duizenden krekels in haar oren zitten te sjirpen en over haar lichaam kruipen. Dona Estela Barros, een der voornaamste dames van Altinho, ligt ziek te bed : ze is allergisch voor alles wat op insecticide lijkt.

De pleegdochter van de devote Maria de Conceição braakt, en kan geen voedsel binnenhouden.

Minder voorname dames staan in de rij bij de weinige drogistrijen, voor tabletten en druppels.

Antonio Severino, een man van 81 jaar, maakt zich boos, en roept als een profeet tot de mensen op straat :

“Vergeetachtig volk ! Mijn Padim Pade Cico (padrinho Padre Cicero) heeft gezegd, dat in de zeventiger jaren zoveel mensen gek zullen worden, dat er geen kettingen genoeg zullen zijn om ze allemaal vast te leggen.

Dit is een van de plagen van Egypte, een straf van God, en een teken, dat het einde van de wereld aanstaande is.”

De oudste inwonerster van de stad is Dona Senhorinha, 91 jaar ! Zij is dezelfde overtuiging toegeedaan. Blind en slechthorend, vertelt zij, hoe de krekels bezit hebben genomen van de stad :

“Jongen, eerst kwamen er een paar. Dat is zo'n maand geleden. Laat op de avond scheen het, dat er een zware regenbui losbrak boven Altinho. Direct na dat zware ruisen begon hun helse gesjirp. Tot vandaag toe.”

Niemand gaat 's avonds op straat, uit vrees van aangevallen te worden door de krekels.

Kleinere huisdieren worden binnengehouden, omdat er enkele reeds als slachtoffer zijn gevallen. Men sluit vroeg de deuren, en begint dan binnenshuis de strijd tussen mens en insect, de mens gewapend met dodelijke middelen.

In één week verkocht de Boerenbond van Altinho 150 blikken insecticide en 70 spuitende. Ze heeft nog een voorraad van 451 kilo, en verwacht, dat ook die weldra uitverkocht zullen zijn.

PANIEK IS NIET UITGESLOTEN

Gedurende de dag is de stad als uitgestorven.

De mannen verhandelen buiten de stad hun bonen, hun maïs en hun ossen. Want de krekels hebben al duizend zakken bonen vernield.

De vrouwen vegen hun huizen leeg, blijven binnen met hun kinderen, die van groot tot klein ijverig in de weer zijn om elke krekkel te verpletteren die van het dak naar beneden valt. Een blijvende bezigheid.

Er valt duidelijk een zekere zenuwachtigheid te constateren bij de hele bevolking. Men wordt agressief uit afgrijzen en angst, en dit laatste kan leiden tot paniek.

De oudere bevolking, die in het stadje blijft, kijkt naar het groezelige tapijt van krekels op het trottoir van de straat. Ze horen het knappend geluid onder de voetstap van een eenzame voorbijganger, en herinneren zich de waarschuwing van Padre Cicero en van Frei Damião : “De zondaars zullen zware straffen ondergaan.”

De krekels zingen dag en nacht. Ze hebben een voorliefde, voor plaatsen waar iets meer licht is, maar vermijden de scherpe zon.

Is het eentonig gesjirp van een krekkel binnenshuis al onuitstaanbaar, dan kan men zich indenken, wat het gezang betekent van duizenden exemplaren, overal in de huizen en daarbuiten.

DE BURGEMEESTER EN DE PASTOOR

De burgemeester, Julio Rodrigues, verzekert, dat hij alles doet wat hij kan. Meer dan duizend gulden heeft hij al uitgegeven aan insectenpoeder. Dat betekent een grote uitgave voor de smalle beurs van de gemeente. Hij heeft telegrammen gestuurd naar de hogere autoriteiten, insisterend op maatregelen; en hij betaalt dagelijks twee extra krachten in sanitaire dienst, om de huizen in het stadscentrum met het ontsmettende poeder te bespuiten.

“Het klinkt ongelofelijk”, zegt de burgemeester, “maar men moet het zien. Wie zou geloven, dat we dagelijks een vrachtwagen vol laden met dode krekels ? En dat ze elke avond opnieuw in zwermen met groot gedruis neerstrijken op de daken ?”

Bovendien is er voor hem nog een ander probleem, dat hem vooral als politicus zorgen baart : de constante en harde kritiek van Pastoor Padre Solano.

Pastoor Pedro, 57 jaar, (hij slaapt met watjes in de oren om het gesjirp niet te horen), heeft al twee maal het volk van Altinho bijeengeroepen, en al twee proclamaties de wereld

ingestuurd. In de eerste proclamatie vestigde hij de aandacht op het gevaar van een epidemie, om vervolgens een verzoek te richten tot de burgemeester, welk verzoek te gelijk een kritiek was :

"Mijnheer Julio, wees toch wat meer vriend van het volk en niet van de krekels. Ze doorkruisen jouw bestuur. Laat alle stadslichten 's avonds doven, en je zult zien, dat ze er van door gaan. Sta aan onze kant, niet aan de kant van de krekels."

De burgemeester liet de stadslichten uit, en de krekels verkozen te blijven. Maar in die nacht werd er in Altinho meer gestolen dan ooit, en het volk kwam weer in opstand.

De tweede proclamatie was veel dramatischer.

Pastoor Pedro hing in realistische kleuren een schilderij op van de heersende plaag, en riep het volk op tot dagelijkse processies ter ere van Sint Sebastianus :

"Mensen, de krekels blijven komen uit alle hoeken en gaten. De TV voorspelt, dat Altinho zal omkomen door de krekelplaag. Anderen zeggen, dat er politie zal gestuurd worden met bommen en mitrailleurs, om deze pest van de aarde weg te vagen. We gaan elke namiddag processie houden met het beeld van de Heilige."

Elke middag klept de klok van de kerktoeren.

Met de rozenkrans gewapend, sluier op het hoofd, trekken de oudere dames in processie door de straten.

De mannen, hoed in de hand, komen achteraan. De meisjes - blootsvoets, bij wijze van penitentie - gaan voorop met de kleintjes.

Pastoor Pedro loopt naast de draagbaar met de Heilige. Tussendoor verheft hij zijn stem :

"Haal de krekels de stad uit,
mijn goede heilige Sebastiano."

De vrome Maria da Conceição gooit er elke avond nog een rozenkrans van vijftien tientjes tegenaan. Dona Maria Patrocinio heeft gelofte gedaan van op drie achtereenvolgende eerste-Vrijdagen, te communie te zullen gaan, als de krekelpaag ophoudt. En Dona Olíndinha da Conceição heeft onder dezelfde voorwaarde een afbeelding van Christus-aan-het-Kruis beloofd voor de kerk van Sint-Jan-op-de-Heuvel.

De enige bioscoop in de stad, vermaak van het weekend, blijft nog voortgaan met zijn films, uit pure koppigheid van de eigenaar.

Het is een uitgezochte plaats voor de krekels, want de oude stoelen garanderen hun onbereikbaar liggende schuilhoeken. Maar de avond met "Love Story" belooft niet veel te worden, want zelfs in de harten van de jongelui strijden andere passies, die geen plaats meer laten voor de liefde.

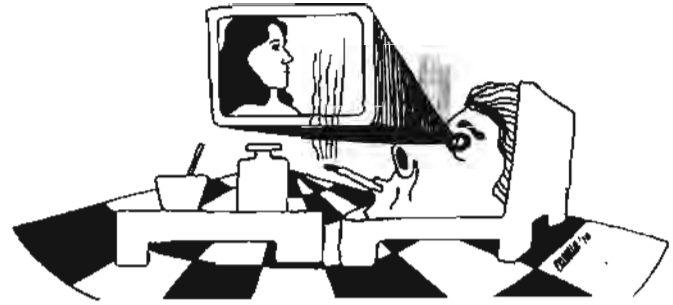
Berichten uit andere plaatsen verhogen nog de wanhoop van Altinho : de krekels komen in grote getale neer op dorpen en stadjes in de buurt, tot zelfs in Caruarú, waar ze bezit genomen hebben van de Fakulteit van de Rechten.

Naast het vertrouwen op Sint Sebastianus hopen de inwoners van Altinho, dat de haarden ontdekt worden van de krekels, om ze in de kiem te smoren.

Maar opdat het zo ver zal komen is het nodig, dat men overtuigd raakt van de rampspoed van de Altinhers. En zo ver is het nog lang niet.

Uit : Jornal de Brasil, 25-10-1971.

Ch. Donker
Roermond

VOOR LUIGALGLEZERS

De best geklede man van het jaar.
En zeggen dat er nog miljoenen in
aanmerking komen.

xxx

Een nieuwe subkommissie is in de
schoot van de U.N.O opgericht: de
Vereniging der Vredesduifmelkers.

De staten, NIET tot de « derde wereld »
gerekend, treden normaal toe. Ook

België werd met met zijn « Zwarte
Penne » tot lid gepromoveerd.
BRAVO!

xxx

Er zijn twee soorten
mensen, deze die
ongelijk hebben... en ik.

eurro '72

**EVEN UW AANDACHT VOOR DE...
DUITSE DEMOKRATISCHE REPUBLIEK**

OPPERVLAKTE : 108.178 km² (3,5 x België)
 INWONERS : 17.100.000 - 158 per km².
 HOOFDSTAD : Berlijn - 1.085.000 inwoners.
 VOORNAAMSTE STEDEN : Leipzig 583.000, Dresden 500.000, Karl Marx Stadt 298.000, Halle 270.000, Magdeburg 257.000.
 BEVOLKING : Duitsers; kleine Sorbische minderheid (ong. 100.000 in Spreewald en Lausitz.)
 GODSDIENSTEN : protestanten (meer dan 80 t.h., r.k.(ong. 9 t.h.).
 ONDERWIJS : technische scholen : 164.571 ingeschrevenen; universiteiten en andere hogescholen : 138.666 ingeschrevenen. Proportie studenten voor 10.000 inwoners 177,8.
 NATIONAAL INKOMEN : 78.480 BF. per jaar en per hoofd van de bevolking.
 STAATSVORM : democratische republiek. Hoogste staatslichaam. Staatsraad bestaande uit voorzitter, 6 vice-voorzitters, 16 leden en 1 sekretaris. Parlement bestaat uit een kamer. Volkskamer met 434 zetels, verdeeld volgens vaste verdeelsleutel : SED (Socialistische Einheitspartei Deutschlands) 111 zetels; de door de SED geleide massa-organisaties FDGB (Freier Deutscher Gewerkschaftsbund) 60, de DFD (demokratischen Frauenbund Deutschlands) 29, de FDJ (Freie Deutsche Jugend) 35 en de DKB (Deutscher Kulturbund) 19

of samen 143 zetels. Verder nog de CDU (Christliche Demokratische Union), de DBD (Demokratische Bauernpartei Deutschlands) de LDPD (Liberal-Demokratische Partei Deutschlands) elk 45 zetels.

EKONOMIE : actieve bevolking ong. 8 miljoen waarvan nijverheid 53 t.h. en landbouw 16,4 t.h. Landbouwproducten (1967) : graangewassen 3,2 mln ton, aardappelen 12,8 mlc (1967) : graangewassen 3,2 ton mln, aardappelen 12,8 mln ton, suiker 0,6 mln ton. Veebestand (1965) : 4,9 mln runderen, 8,8 mln varkens, 2 mln schapen. Mijnbouw en industrie (1967) : mln ton : bruinkool 242 (grootste voortbrenger ter wereld, steenkool 2,4, potas 2, ijzer 1,7, staal 4,7, cement 7,7, koper 1,29, zwavelzuur 1. Scheepbouw : 280.000 ton.

De totale uitvoer bedroeg in 1968 : 15.894 mln Valuta-Mark, de invoer was 14.229 mln V.M. Voornaamste afnemers : USSR 41 t.h., Tsjechoslowakije 90 t.h., Polen 8 t.h., DBR 6 t.h., Hongarije 5 t.h. Voornaamste leveranciers : USSR 43 t.h., Tsjechoslowakije 10 t.h., DBR 8 t.h., Polen 5 t.h., Hongarije 4,5 t.h.

W.O.II eindigde met de nederlaag van het fascistisch Duitsland. Het land werd bezet en in vier bezettingszones verdeeld waarvan de drie Westzones in 1949 uit het nationaal verband werden gerukt en tot de DBR (Duitse Bondsrepubliek) werden aaneengesloten. Nog in hetzelfde jaar ontstond uit de Oostelijke bezettingszone de Duitse Democratische Republiek, de DDR. Deze twee staten bestaan nu reeds meer dan 20 jaar. Het zijn stabiele staten, de een in het kader van een kapitalistisch en de ander in het kader van een socialistisch systeem.

Sedert 1949 heeft de DDR zich tot een vooraanstaande industriestaat ontwikkeld waar de levensstandaard van jaar tot jaar verbetert en nu reeds de hoogste is van alle Oostbloklanden. Een vergelijking met de Westduitse levensstandaard valt zelfs niet meer in alle opzichten negatief uit. De medische verzorging is globaal beschouwd de beste ter wereld. Per hoofd geeft de DDR 4.000 BF per jaar uit voor onderwijs en wetenschap. Daarmee neemt zij de vierde plaats in de wereld in. De Bondsrepubliek staat met 1.350 BF op de 22ste plaats. In de Bondsrepubliek gaan amper 20 t.h. van de jongeren langer dan acht jaar naar school; in de DDR gaan 80 t.h. minstens tien jaar naar school. Op dat alles zijn de Oost Duitsers terecht fier, vooral omdat hun uitgangspositie zoveel lager lag en zij alles op eigen kracht - zonder miljarden USA-dollars- hebben moeten realiseren.

Voor een staat, die volgens vele Westerse opinies niet eens leefbaar was, lijkt dit alles wel historisch paradoxaal. Mirakels moesten nu juist NIET verwacht worden tussen de Elbe en de Oder, een land dat door de terugtrekkende nazi-legers als een verschroeiende aarde werd achtergelaten. Alleen de taai wilskracht van zijn bewoners heeft de opbouw van deze socialistische staat mogelijk gemaakt. De DDR h De DDR komt slechts op de 92ste plaats in de wereld voor wat de oppervlakte betreft, op de 29ste plaats voor het aantal inwoners maar ze bevindt zich in het peloton van de eerste tien voor de nijverheidsproductie ! Vele staten met een eeuwenoude geschiedenis zouden deze jonge republiek, met alles wat ze in een kwarteeuw tot stand gebracht heeft, kunnen benijden.

De DDR onderhoudt diplomatieke betrekkingen met 29 landen. Ze onderhoudt officiële betrekkingen op velerlei gebied met 32 andere landen. Ze is verder nog aangel Ze is verder nog aangesloten met gelijke rechten bij meer dan 300 internationale organisaties. Des te merkwaardiger is het ontbreken van normale betrekkingen tussen diezelfde DDR en de landen in Noord-, West-, en Zuid-Europa die de volken-

rechterlijke erkenning van de Oostduitse staat steeds hardnekkig afwijzen. Deze isolatie is niet alleen een hinderpaal voor de samenwerking tussen de Europese volkeren maar ook een gevaar voor de veiligheid in Europa en de wereldvrede. Hier spelen wellicht duistere machten een verderfelijke rol maar hun invloed vermindert zienderogen en steeds meer en meer sektoren van de internationale openbare mening steunen de kandidatuur van de DDR bij de O.V.N. De DDR heeft trouwens het recht verworven deel te nemen aan een internationale samenwerking en de oplossing van de Europese vredesproblemen. Het is de DDR die een normalisatie van de betrekkingen met de DBR heeft voorgesteld die daarna geleid hebben tot het viermogendhedenakkoord over West-Berlijn met het oog op de "goede buerschap" betrekkingen. En het is nog de DDR die actief werkt aan de bijeenroeping van de Europese Veiligheidskonferentie. Door deze opbouwende politiek, door het gevoel van verantwoordelijkheid voor de toekomst van het kontinent heeft de DDR het vertrouwen en het ontzag van alle volkeren verworven.

In de loop van december jl. werden de verdragen tussen Berlijn en Bonn en de senaat van West-Berlijn ondertekend die de reizen en de verblijfsduur van de West Duitsers in de DDR zullen regelen. Deze

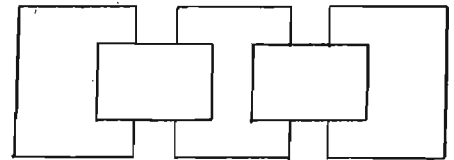
Deze verdragen die een belangrijke ontspanning betekenen in de betrekkingen tussen de twee Duitslanden, kwamen tot stand na moeizame onderhandelingen. Het spreekt vanzelf dat buiten de nieuwsgierige toeristen die de kans krijgen eens aan de andere zijde van de "muur" te gaan kijken er ook duizenden familieleden elkaar met ontroering zullen terugvinden. Over de reden waarom de muur werd gebouwd zijn talloze verhalen in omloop die met de waarheid niets gemeen hebben. Tijdens ons verblijf in de DDR - een paar maanden terug - brachten wij een bezoek aan "de muur" en wij namen die gelegenheid te baat voor het stellen van enkele vragen. De verklaring voor het sluiten van de grens tussen Oost- en West-Duitsland en rond West-Berlijn is niet ver te zoeken.

Tussen 1945 en 1961, het jaar waarin de Berlijnse muur werd gebouwd, verloor Oost-Duitsland 3,6 miljoen inwoners. Dit komt nagenoeg overeen met de bevolking van Noorwegen. Jarenlang weken per dag vijfhonderd mensen - of de bevolking van een klein dorp - uit naar West-Duitsland. Drie op vijf vluchtelingen waren produktieve arbeidskrachten, ongeveer de helft mensen beneden de 25 jaar. Alleen reeds tussen 1954 en 1961 verloor de DDR 5.000 artsen en 17.000 ingenieurs en gekwalificeerde technici. Alle artsen, ingenieurs en technici en ook vele arbeiders hadden volledig gratis gestudeerd op de kosten van de gemeenschap en de handtekingen op hun diploma's waren nog niet droog of ze weken uit naar het Westen om er hogere verdiensten op te strijken. In West-Duitsland dat letterlijk overspoeld werd door Marshall-dollars stelden die hogere verdiensten natuurlijk geen probleem. Beschamend of niet, grens en muur waren voor de DDR onvermijdelijk als ze niet wilde leegbloeden. Hebben ze hun werk gedaan? Ze hebben ongetwijfeld een beslissende bijdrage geleverd tot de merkwaardige opbloei van de oostduitse ekonomie in de jaren zestig.

Zij hebben ook een gebied in Centraal-Europa gestabiliseerd van waar een derde wereldoorlog dreigde uit te gaan. Maar toch staan daar twee ideologieën tegenover elkaar met als gevolg talrijke incidenten en aan weerskanten doden en gewonden.

Nu er overeenkomsten werden gesloten komt er wellicht een einde aan een wantoestand die Europa slechts onheil kon brengen.

T. BAILLEUL

CIJFERS

WERELDEKONOMIE

Het klassemment van de 200 meest belangrijke maatschappijen in de wereld, met uitzondering van de VSA, zag er in 1971 uit als volgt :

Hebben de 200 verlaten :		Rangnummer
Agache-Willet	Frankrijk	189
Alfa-Romeo	Italië	191
British Aircraft	Gr. Brittannië	159
CUF Group	Portugal	183
Deltec International	Canada	196
English Calico	Gr. Brittannië	190
Fuji Iron & Steel	Japan	36
Gecomines	Zaire	192
Geigy (J.R.)	Zwitserland	91
Hibernia	W. Duitsland	157
Internat. Publishing	Gr. Brittannië	174
VOEST	Oostenrijk	197

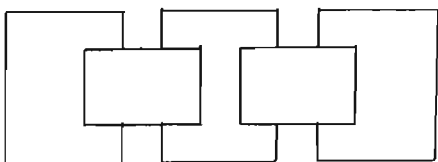
Hebben de 200 vervoegd :		Rangnummer
Boussois Souchon	Frankrijk	135
Fujitsu	Japan	178
Indian Oil	India	168
ISCOR	Zuid-Afrika	197
Métallurgie Hoboken	België	123
Mitsubishi Oil	Japan	186
Mitsui Shipbuilding	Japan	198
Nchanga Copper Mines	Zambia	152
Norddeutsche Affinerie	W. Duitsland	190
Sharp	Japan	196
Sony	Japan	195
Svenska Tändsticks	Zweden	189

Verkoopsstijging per industrietak :

Ijzer en staal	21,0
Automobielen	17,6
Elektrische apparatuur	17,6
Chemicaliën	16,8
Petroleumprodukten	14,3
Voedingsprodukten	7,0

De grootste verkoopsstijging :

Maatschappij	Land	Rangnr.	Stijging
Boussois Souchon	Frankrijk	135	90,7 t.h.
Mannesmann	W. Duitsl.	36	59,1
International Nickel	Canada	73	54,3
Saint Gobin	Frankrijk	38	52,5
Cie. Gén. d'Electricité	Frankrijk	43	48,2
Cockerill	België	94	48,1
Gelsenberg	W. Duitsl.	98	41,0
Imp. Tobacco Group	Gr. Britann.	69	40,1
Schlumberger	Ned. Antill.	140	37,6
Sony	Japan	195	36,9

TERUGBLIK OP

DE ROSENBERGS

Alweer de Rosenbergs? Ja, alweer, omdat op het einde van de maand januari het proces van Angela Davis voor de zoveelste keer zal beginnen, omdat steeds weer mensen met een politiek ideaal veroordeeld worden om misdaden, waarvan de bewijzen alles behalve gegrond zijn. Als men eenmaal slachtoffers wil maken, of voorbeelden stellen, hoe u het ook noemen wil, is het niet moeilijk een hele machinatie op touw te zetten, waardoor elke onschuldige schuldig lijkt. Als men lang genoeg zoekt en genoeg te bieden heeft, kunnen er altijd getuigen gevonden worden, die een reden hebben om gelijk wat te willen beweren.

1950. De V.S.A. waren gewikkeld in de oorlog met Korea. Er was de panische angst voor een derde wereldoorlog, die een atoomoorlog zou zijn. De eigen veiligheid werd het best gewaarborgd door het bezit van het sterkste wapen, de atoombom. Toen bleek dat de S.U. ook over een atoombom beschikte, kon het niet anders dan dat dit geheim de Amerikanen ontfutseld was. Hier waren spionnen aan het werk geweest! Er moesten schuldigen gevonden worden om het geschokte vertrouwen te herstellen. De aangewezen personen om te spioneren ten voordele van de S.U. waren natuurlijk de communisten, "waarvan bekend is dat zij steeds bereid zijn hun eigen land te verkopen om de ideologie te dienen." Op die manier slaagde men erin communist synoniem te maken aan spion, zoals men nu tracht de revolutionaire zwarten te doen doorgaan voor misdadigers en zoals men in de jaren '20 alle Italianen beschouwde als maffialeden. Het is een doorzichtig manoeuvre om alle moeilijkheden op rekening te zetten van een minderheidsgroep. Een hetze opzetten is zeer gemakkelijk, vooral als men over alle machts- en intimidatiemiddelen beschikt. Bovendien is het een welkommanoeuvre als het gaat om een groep, die kritisch afwijzend staat tegenover het heersend regiem. Alle brutaliteiten, provocaties, rechtsverkrachtingen en moordpartijen van de politie worden goedgekeurd omdat men toch met misdadigers te maken heeft. In het scheppen van de angstpsychose deed president Truman niet volgende oproep: ik bid de burgers en alle ambtenaren om in het dichtsbijzijnde kantoor van het F.B.I. alle verdachte activiteiten te signaleren die ze mochten ontdekken - heeft J. MacCarthy een treurige hoofdrol gespeeld. Bewust heeft hij zijn campagne ter voorbereiding van de verkiezingen van '52 gebaseerd op het uitbuiten van de angst voor de atoombom en het communisme. Naar hem is het maccarthysme genoemd of de heksenjacht op de communisten. Als voorzitter van de Government Operations, een subcommissie van de senaat, was hij zeer machtig. Hem tegen het hoofd stoten, betekende het einde van een politieke carrière. Uit angst schoot de pers in haar taak te kort en zweeg.

Ondertussen discussieerde men op hoogste regeringsniveau over het gebruik dat men zou maken van de atoombom, speculeerde men over de Russische aanvallen. Enorme bedragen werden uitgetrokken om het communisme te bestrijden, zowel binnen- als buitenlands.

Van die ganse sfeer zijn Ethel en Julius Rosenberg het slachtoffer geworden. In juli 1950 werd Julius aangehouden omdat hij zou betrokken geweest zijn in spionage. Een maand later volgde zijn vrouw en werden beide beschuldigd van atoomspionage.

Op 5 april wordt het echtpaar schuldig bevonden aan het uitleveren van atoomgeheimen aan Rusland tijdens de tweede wereldoorlog.

De argumenten waren werkelijk belachelijk en waren hoofdzakelijk gesteund op de getuigenis van schoonbroer Greenglass. Door anderen te beschuldigen redde hij zijn leven, beschuldigingen ingegeven door een persoonlijke rancune tegen Julius.

Een andere getuige, de ex-communist H. Matusow, die medewerker van het F.B.I. was geworden, zou later openlijk bekennen dat hij gelogen had. Het echtpaar kon alleen ten laste gelegd worden dat ze communisten en Joden waren.

Wegens de verleende medewerking "om de verstokte misdadigers Julius en Ethel Rosenberg te vatten" kreeg Greenglass, die zeker schuldig was, een minimum aan straf. Door de nieuwe beschuldigingen gaf hij immers voedsel aan de collectieve hysterie.

Ethel en Julius werden veroordeeld tot de elektrische stoel. De executie zou plaats vinden in de week van 21 tot 28 mei 1951.

Toen begon de lange lijdensweg om een nieuw proces te krijgen. Tweemaal was reeds uitstel van executie verkregen, toen een herziening kon aangevraagd worden op basis van argumenten die door drie rechters als gefundeerd beschouwd werden. Het Hoogste Gerechtshof oordeelde er anders over. Ondertussen was de executie bepaald voor de week van 15 tot 21 juni 1953. In een ultieme poging verzamelde hun advokaat, meester Bloch, alle bewijzen van onschuld met ondermeer een bewijs van valse getuigenis van kroongetuige Greenglass. Het hof van beroep verwierp dit onderzoek. Nu kon alleen nog beroep gedaan worden op het Hoogste Gerechtshof, maar daarvoor was uitstel van executie nodig. Het verlenen van dit uitstel werd verworpen met vijf stemmen tegen vier. In vroegere processen was steeds één stem pro voldoende geweest! Rechter Douglas, één van de mensen die pro hadden gestemd, gaf tenslotte op 17 juni toch toestemming om de executie te verdagen. De minister van justitie kwam persoonlijk tussenbeide en verzocht het uitstel ongedaan te maken, wat dan ook op 19 juni gebeurde.

Een laatste verzoek om gratie werd overhandigd aan president Eisenhower, die officieel één uur nodig had om de petitie van 30 bladzijden en het ellenlange dossier te lezen, en te weigeren.

Ondanks een stroom van protesten van de hele wereld sterft Julius diezelfde dag om 20.06, Ethel om 20.16 uur.

Waarom dit proces? Door het proces kon de ondermijnende kracht van het communisme aangetoond worden, kon aan de koude oorlog weer voedsel gegeven worden.

Hadden de Rosenbergs bekend, ze zouden ontsnapt zijn aan de dood. Door te blijven ontkennen, door aan hun onschuld vast te houden, stelden zij de instellingen die hen beschuldigden in vraag.

Griet Maréchal.

DEFINITIEVE TEKST
Vertaling uit het Frans

Verklaring van het initiatiefkomitee van de Algemene Vergadering der vertegenwoordigers der Europese Openbare Opinie.

Op uitnodiging van een groep Belgische personaliteiten vergaderden te Brussel, op 11, 12 en 13 januari 1972, vertegenwoordigers van verschillende sociale en politieke strekkingen, en organisaties, en tevens diverse personaliteiten behorende tot verschillende politieke, ideologische en religieuze gezindheid en komende uit 27 Europa-landen. Deze besloten van 2 tot 5 juni 1972 te Brussel een Algemene Vergadering te houden van de vertegenwoordigers der openbare opinie voor Europese Veiligheid en Samenwerking.

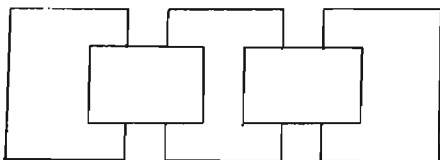
De hoop op een werkelijke ontspanning op ons continent krijgt vorm en betrekkingen van vrede, goede nabuurschap, vreedzame coëxistentie tussen Staten, zonder onderscheid van sociale en politieke systemen kunnen nu in Europa definitief uitgebouwd worden.

Regeringen en staatsmannen van de Europese Staten zoeken een oplossing van deze problemen in het licht van de voorbereiding van een statenkonferentie voor Europese Veiligheid en Samenwerking.

Wij begroeten dit belangrijk initiatief.

Wij wensen dat deze Konferentie zo spoedig mogelijk zou plaats hebben op basis van de eerbiediging door alle Staten, van de onafhankelijkheid, de soevereiniteit, de gelijkberechtiging van alle Staten, de niet-inmenging, de territoriale onschendbaarheid en het recht der volkeren op zelfbeschikking.

Onze Algemene Vergadering zou de middelen kunnen opzoeken om de veiligheid en de vrede in Europa te verzekeren, de modaliteiten van de Samenwerking in alle politieke, economische, wetenschappelijke en kulturele domeinen te bestuderen, door te steunen op de morele kracht der openbare opinie.

VOOR EEN KONFERENTIE OVER EUROPESE VEILIGHEID EN SAMENWERKING

EEN STAP IN DE GOEDE RICHTING

Op 11, 12 en 13 januari vergaderden te Brussel, op initiatief van een Belgische groep personaliteiten, ongeveer 200 personen uit 27 Europese landen om de mogelijkheid te onderzoeken tot het bevorderen van een Europese Konferentie over Veiligheid en Samenwerking.

Het zou ons zeker te ver leiden de lijst te publiceren van de talrijke, politieke, syndikale e.a. personaliteiten uit de verschillende Europese landen die hieraan deelnamen.

De Algemene Vergadering neemt plaats in het kader van de vorming van een brede, openbare opinie-beweging, die het scheppen van een klimaat van wederzijds vertrouwen, begrip en samenwerking wil benaderen, dit alles in een democratisch kader en met eerbied voor de fundamentele rechten van de mens.

Zonder dit vernieuwd vertrouwen, kan men niet verwachten dat de inspanningen ondernomen door de regeringen om tot een vredelievende regeling te komen de Europese problemen, succes zouden hebben.

Voorzeker blijven er hinderpalen te overwinnen.

De openbare opinie en de politici zijn geroepen om elk in hun eigen sfeer van bevoegdheden en verantwoordelijkheden te handelen, want veiligheid en samenwerking zullen alleen door de convergentie van alle inspanningen tot stand komen.

Dit geheel nieuwe karakter van onze Algemene Vergadering van juni a.s. moet blijken uit de volledige en bestendige openheid, zowel als uit de gelijkstelling van alle sociale en politieke krachten, die zich uitspreken voor de ontspanning en de samenwerking in Europa.

Wij richten ons tot al deze krachten, of zij al dan niet aan de macht zijn om samen te komen werken om het programma - het verloop, en de procedure van de Algemene Vergadering van juni 1972 te bepalen..

Wij richten ons tot elke man, tot elke vrouw, tot de jongeren, tot leden van politieke partijen, tot syndicale organisaties, tot sociale organisaties, tot de kerkelijke instanties, tot de parlementsleden, zowel als tot de economische kringen, tot de geleerden en de vertegenwoordigers van de cultuurwereld, tot de journalisten, ten slotte tot al diegenen, die voor een betere en vreedzame toekomst willen werken.

Voor een Europa van de vrede in een Europese Veiligheid en Samenwerking.

Brussel, 13 januari 1972

Het Initiatiefkomitee.

Onder de Belgische deelnemers vernoemen we : R. De Gendt - secr. gen. van de Intern. Veren. voor Christene Werkers, A. De Smaele - oud-minister, Kannunik R. Goor, M. Lambilliotte - dir. "Synthèse", L. Radoux - volksvertegenwoordiger, J. Terfve - oud-minister, A. Tonneaux - voorzitter ACOD - sec. Spoor, E. Arnould - Secr. Pax Christi, I. Blume - voorzitter BUVV, E. Coppieters - Dir. Gen. van het Instituut voor Buitenlandse Betrekkingen, A. De Smet - secr. BUVV, J. De Brouwere - K.P.B., A. Donnai - secr. ACOD - sec. Ministeries, J. Gayetot - sec. ACOD - Luik, M. Drumaux - volksvertegenwoordiger, V. Larock - volksvertegenwoordiger, I. Lindemans - Hoofd Studiedienst ACV, Houthuys - voorzitter ACV, J. Raes - Prof., enz., enz.

De deelnemers die buiten de pleniëre zittingen in drie werkgroepen vergaderden om de modaliteiten van een brede voorlichtingscampagne te onderzoeken besloten van 2 tot 5 juni te Brussel een Algemene Vergadering van de vertegenwoordigers van de Openbare opinie te houden.

In voorbereiding hiervan werd bijgaande verklaring met algemeenheid van stemmen aanvaard.

MASEREEL

Masereel (Frans), Belgisch schilder en houtsnijder (Blankenberge 1889 - Avignon 1972). Hij schilderde landschappen en scènes van het dagelijks leven in een strenge en sterk realistische expressionistische stijl : de Straat (1924), Zittende Vrouw (1930, musée National d'Art Moderne Parijs). Hij wordt echter voornamelijk geapprecieerd voor zijn reeksen houtsneden die een modern patetisch aksent hebben : Vijfentwintig beelden van de hartstocht van een Man (1918), de Stad, (1925), Onze tijd (1952-53). Hij illustreerde eveneens verschillende werken van Verhaeren, Tolstoi, Victor Hugo, Shakespeare.

R. Charmet, Dictionnaire de l'Art Contemporain, Larousse 1965.

Ik herinner me nog altijd dat ik schrik had van Frans Masereel. Verschrikkelijk bang was ik tot op het ogenblik dat ik hem zag.

Ik was met een Franse beurs in Nice beland om lessen in de Académie Internationale d'Eté te volgen.

Mijn vader had me het adres van Masereel gegeven en de raad hem eens te gaan opzoeken. Masereel had van het eerste ogenblik af ons tijdschrift gesteund en misschien zou ik nu wel eens een interview kunnen gaan afnemen van de grote kunstenaar.

Ik had echter een heilige schrik zo'n "monstre sacré" te gaan bezoeken en kende daarbij niets van de kunst interviews af te nemen. Ik studeerde wel kunstgeschiedenis en had een grenzeloze bewondering voor de houtsneden van Masereel maar wat kon IK hem gaan vragen.

Nice is echter een rot-stad. Geen werkelijk leven in de zomer tenzij op het strand. Geen mooie buurten tenzij de

arme - de haven - die in de laagte ligt en de hoogten - de streek van de villa's en de rijke appartementsgebouwen : Cimiez. Ik zat in de hoogten (dank zij mijn beurs), Masereel huisde beneden op een van de kaaien.

Omdat Nice een rotstad is heb ik Masereel ontmoet. Geschreven. Na een dag kreeg ik een uiterst vriendelijk briefje terug dat ik op elk ogenblik (na de sieste weliswaar) welkom was en zo ben ik dan maar naar Masereel gegaan.

Eindeloze trappen. De deur. Zou ik toch durven bellen ? Hoe zou Masereel zijn ? Uit de hoogte ? Onvriendelijk ?

Pretentius ? Sympathiek ?

Hij kende me dan toch niet. Buiten het feit dat ik ook een Vlaming was en actief tegen de oorlog was hadden we niets gemeen, maar dat zou hij dan toch niet op mijn gezicht kunnen lezen : hoe zou hij reageren ?

Schrik had ik... tot de deur opening. De schrik verdween, de angst was weg. Daar stond een vriend voor mij.

Vriendelijk glimlachend en verlegen zeggend : mijn vlaams is niet zo goed meer, kunnen we Frans spreken ?

Masereel was zó mens dat iedereen bij hem een vriend was. Uren hebben we samen doorgebracht gepassioneerd diskuterend over de moderne kunst en de rotte mensonteerend kunstmarkt, over Picasso, over de oude moderne Rembrandt, over de vrienden die we gemeenschappelijk hadden (we verschilden meer dan 50 jaar maar onze vrienden waren dezelfde : zij die stredden tegen de oorlog, voor de vrede), over de hoop een nieuwe wereld op te bouwen, over de vrees dat de geldmonsters hier en daar oorlogjes zouden doen uitbreken om wat meer geld te verdienen, over zijn werk, over mijn interesses en de zijne, over Mussche, over Romain Roland, over zijn eeuwig verzet tegen de oorlog, over alles.

Masereel was een grote meneer omdat hij parels in onze kunst heeft gebracht (en met onze kunst bedoel ik de kunst van ALLE mensen) maar omdat hij samen met al die mensen streed tegen de oorlog, omdat hij MENS WAS. Ik zou uren over Masereel spreken, vellen papier vullen over hem.

Wat ik drie-vier jaar geleden niet kon zou ik nu willen.

Met enkele woorden, Requiem in Pace is het niet afgedaan. Ik kan het bijna niet, het is zo moeilijk. Masereel is niet dood. Masereel leeft verder zoals zij die voor de mensheid vochten verder feven voor een stukje in ons verstand maar voor zoveel, zo heel veel in ons hart.

Chantal De Smet.

VREDESINITIATIEVEN

ANTWERPEN

Opvoeden tot vrede

De tekenwedstrijd die op initiatief van de BUVV werkgroep en de vzw Vrede werd ingericht, gaf volgend resultaat :

1. Carryn Maggy (12 j.) - Hemiksem
 2. Weyne R. (12 j.) - Hoboken
 3. Jacobs Carl (14 j.) - Hoboken
 4. Mariën D. (15 j.) - Antwerpen
 5. Dielen Roland (13 j.) - Antwerpen
 6. Van Houcke Chantal (16 j.) - Oostende
 7. - idem
 8. Frederickx Marc (13 j.) - Hoboken
- Bervoets Benny (13 j.)
 Blockx Walter (14 j.)
 Albrechts Herbert (12 j.)
 Thyssen Erik (15 j.)
 Siereveld Luc (14 j.)
 Gys Patrick (16 j.)
 Riské John (13 j.)
 Somers Dirk (16 j.)
 Van Laeken Fred (13 j.)
 Anderson Richard (14 j.)
 Boermans John (12 j.)
 Riské John (13 j.)
 Van Gas Henri (15 j.)
 Iris Jousef (12 j.)
 Van Wynberghe (12 j.)

Buiten wedstrijd :

Dirven D. (17 j.)
 Cordon Leo
 Van Lancker Ray.

Aan alle prijswinnaars en deelnemers onze hartelijke gelukwensen.

De BUVV-Antwerpen organiseerde voor alle medewerkers en medewerksters aan de Geschenkenfoor een gezellig samenzijn.

OOSTENDE

De BUVV organiseert bij het vijftigjarig bestaan van ons tijdschrift "Vrede" dat in 1957 werd gesticht door de afdeling op zaterdag 26 februari om 20 u in het Hotel Prinsenhof - Ieperstraat 22 - een VREDESSOUPER.
 Deelname in de kosten : 125 fr.
 Overschrijven op Prk. 50.74.44 van A. De Smet - Oostende.
 Alle lezers van "Vrede" zijn hartelijk welkom.

B.U.V.V. en Volkshogeschool Oostende organiseren in de Konferentiezaal van het Stadhuis op maandag 28/2 een voordracht met Prof. Bart De Schutter over 25 jaar U.N.O.

HARELBEKE

Zaterdag 4 maart om 19 u in de Gemeentelijke jongensschool : Paneelgesprek over "Europa en de koude oorlog."
 Deelnemers : Robert De Gendt, Willy Calewaert en André De Smet.

GENT

Op vrijdag 18 februari in de kleine Akademierraadzaal : gespreksavond over Hongarije vandaag.
 Inleiding : Emiel Lakatos - raadgever v.d. Hongaarse Ambassade.

Begin maart : filmavond met filmen over Angola, Vietnam en Cuba.

EKEREN

Infobeurs zondag 12 februari : St. Lambertusinstituut.

Wat een zonderling schouwspel: Volken die zich bewapenen omdat zij schrik hebben van elkander, en die slechts schrik hebben van elkander omdat zij bewapend zijn.

M. Lecat.

VREDESFONDS

St. Daem - Merelbeke	60 fr.
L. Laurens - Boom	10 fr.
A. Van Laeken - Wilrijk	1.000 fr.
Een lieve dame uit Oostende	560 fr.
M. Bartholomeus (St.ab)-Job	160 fr.
T. Bailleul (v.A.Davis)Merelb.	50 fr.
Renier A (St.ab)-Brugge	160 fr.
H. Kuppens - Haaselt	
H. Kuppens - Hasselt	60 fr.
Dr. Torrekens (St.ab)-Gent	160 fr.
A. Fernandez - Gent	50 fr.
E. De Bleekere - Brugge	100 fr.
Dr. Moraal (tussenkomst huur)	300 fr.
Luc Vermeire - Gent	60 fr.
P. Everaerts - Gent	300 fr.
Fernandez - opbrengst foto's	1.000 fr.
A.C.O.D. sect. Spoor-Brussel	1.000 fr.
Totaal :	3.930 fr.

Onze oprechte dank aan alle vrienden dank zij wie het ons mogelijk was een klasseerkast aan te kopen voor onze documentatiedienst.

We hopen op de verdere steun van onze lezers en sympathisanten. Dank zij hun hulp is het ons mogelijk onze akties beter te ontwikkelen.

Overschrijvingen kunnen gedaan worden op Prk. 95.60.15 "VREDE" v.z.w.d. te Gent.

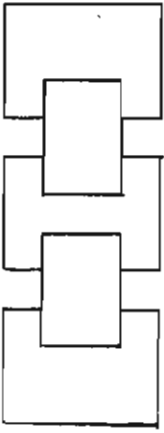
GENT

Dinsdag 14 maart om 20 u : voordracht door :

Prof. Henri Buch - V.U.B.

"Chili waarheen"

Blandijnberg 2.

AFRIKA

DE PORTUGESE KOLONIEN

Dat het probleem der portugese bezittingen in Afrika dagelijks in belang toeneemt bewijzen voldoende de feiten. Deze zijn ten eerste de enorme investeringen welke door de westerse landen in deze gebieden worden gedaan, ten tweede de geweldig verhoogde frekwentie van wapenleveranties aan de landen van het zuiden van Afrika, en ten derde de steeds groter wordende militaire en politieke steun aan Portugal vanwege de NATO-landen.

Het is weerom de NATO, die in deze oorlogen een meer en meer belangrijke rol gaat spelen enerzijds wegens de militaire druk die de geldmachten hierdoor kunnen uitoefenen op onafhankelijke staten in Afrika en de verhoging van de militaire macht in deze gebieden betekent een gevaar voor de wereldvrede.

Want men zou niet alleen kunnen aanhalen dat in 1960 slechts 100 militaire adviseurs uit de VS in Vietnam waren, maar reeds zijn er meer westeuropese technici in deze gebieden (westduitse militairen, franse instructeurs in Zuid-Afrika), maar ook worden napalm, scheikundige en bacteriologische wapens op grote schaal gebruikt in deze gebieden.

Sinds de onafhankelijkheidsverklaringen van bijna alle afrikaanse staten in de jaren 1950-1960 heeft het imperialisme er niet mee opgehouden openlijk inmengingen in de binnenlandse politiek van verschillende landen te doen, de druk op deze landen die één echt onafhankelijke koers wilden werd verhoogd, de wedijver tussen verschillende westerse mogendheden werd noodlottig voor de bevolking van vele afrikaanse staten en vele afrikaanse staten zijn na hun onafhankelijkheid gedwongen geworden de aalmoezen te ontvangen uit de handen van de neo-kolonialisten met hun interventiemacht - hun ondermijningswerk.

Maar dit lot werd zelfs niet aan de koloniën van Portugal gelaten. Onder de slogan één land, één imperium, verdediging van de kristelijke beschaving, werkelijke bevrijding van de Afrikaanse bevolking wist Portugal zijn koloniën te behouden. Doch wanneer men de economische toestand van het moederland bekijkt, wanneer men weet dat sinds 1960 een bevrijdingsstrijd gevoerd wordt die meer en meer eist van de bezetter dan stelt men ook onmiddellijk vast dat Portugal deze positie enkel handhaaft en gehandhaafd heeft dank zij de buitenlandse militaire steun, dank zij de steun van de geldmachten die in de Afrikaanse uitbuiting een oplossing zagen voor hun onoverkomelijke problemen, dank zij de NATO militaire steun aan Portugal, zagezegt voor de verdediging van de ingang van de middellandse zee en van de Atlantische oceaan.

De sterkste economische macht in Afrika, gebaseerd op zware uitbuiting en vernedering van de kleurling, Zuid-Afrika heeft hierin de mogelijkheid gezien nieuwe slaven en grondstoffen te vinden, en zijn druk op de naastliggende vrije Afrikaanse staten te verhogen. En wie zal Zuid-Afrika veroordelen wanneer het eens sterk de afstraffingen zal geven aan de onafhankelijke afrikaanse staten die niet willen buigen voor de wil van Pretoria of Johannesburg.

De toestand in de Portugese koloniën samen met de toestand in de apartheidslanden en in gans Afrika is gegroeid omdat wij hebben geduld dat onze regeringen hun steun verleenden aan neo-koloniale projecten, het is nu tijd om onze vrienden in Afrika te helpen in hun strijd tegen deze onderdrukkers.

De strijd in Afrika betekent nog meer wanneer men ziet dat het een van de voornaamste leveranciers van grondstoffen is en wanneer men weet dat juist de controle hiervan op wereldschaal enorm belangrijk wordt nu de concurrentie en de groeiende sociale vooruitgang de tegenstellingen tussen de kapitalistische landen heeft vergroot.

De vrede wordt niet gediend door de uitbuiting van massas mensen in de derde wereld en zeker niet door slavenhandel, napalm en scheikundige bombardementen.

Portugal heeft weerom het offensief ingezet om haar koloniaal regime te wettigen. Zuid-Afrika houdt haar apartheidspolitiek in stand en voert er zelfs propaganda voor. Daarom is het nodig voor elkeen die werkelijk het probleem van vrede en menselijkheid heeft ingezien en ze wil verdedigen of tot stand brengen deze komende zware conflicten aanvalt. Nog altijd weten velen onder onze landgenoten niet dat de verschillende vormen van apartheid, kolonialisme en neo-kolonialisme in Afrika door de UNO werden veroordeeld, dat de internationale organisatie staten en politieke groepen heeft verzocht politieke en materiële hulp te bieden aan de bevrijdingsbewegingen.

Door het systematische zwijgen in de massa-media gaat de oorlog onopgemerkt verder en eist hij elke dag meer slachtoffers en worden we er elke dag meer bij betrokken. Wel hebben internationale organisaties zoals de Oekumenische raad der kerken, en landen zoals Zweden, Italië hun verantwoordelijkheid opgenomen maar onze politiek bleef ongewijzigd. Een werkelijke politiek gericht op de ware bevrijding en opbouw van de landen in de derde wereld ontbreekt in België, onze regeringen zullen slechts door de druk van de bevolking zwichten en hun slaaflijk volgen van de geldgroepen laten vallen.

Daarom moeten we meer informatie brengen, de medeplichtigheid welke kolonialisten en rassen genieten aanvallen en de noodzaak uitleggen van deze bevrijdingsstrijd.

KOMITEE TEGEN
KOLONIALISME &
APARTHEID.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL

GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31.

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02)11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059)727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050)618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)
Tel. 03/37.94.18

Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

GAKKO s.v.

St.-Pietersnieuwstraat 107
9000 - Gent - tel. 23.27.88
OPEN : 08.30 - 18.30

DRUKKERIJ

* Offset en duplikator

Tijdschriften
Folders
Briefhoofden
Omslagen

UITGEVERIJ

Boeken
Affiches
Bindwerk
Drukkerij-
papier

Wetenschappelijke
& literaire
uitgaven
Posters

WINKEL

Kantoorartikelen
Papierwaren
Boeken,pockets
Schrijfmachines
Labojassen
Kranten

* Speciale voorwaarden voor verenigingen *

Exhibit 4

